AUGUST 2 and 9, 1968 — Nos. 864/865 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

KARL JASPERS WERD 85 JAAR

OP ZOEK NAAR VRIJHEID

In het begin van dit jaar is de bekende Duitse filosoof Karl Jaspers 85 jaar geworden. Aan dit feit is in Duitsland vrij grote aandacht geschonken. Jaspers is een van Duitsland's moderne filosofen, die, hoewel hij niet meer in Duitsland woont (hij verblijft thans te Bazel, Zwitserland) grote invloed op het moderne denken heeft gehad, niet alleen in Duitsland, maar ver daarbuiten.

Vóór 1931 hadden eigenlijk alleen vakmensen van de toentertijd in Heidelberg wonende psychiater gehoord. Maar in dit jaar gaf Jaspers zijn beroemd geworden boek uit, "De geestelijke situatie van onze tijd". Van die tijd af hebben zich een groot aantal aanhangers rondom deze filosoof geschaard. Naast het fascinerende, dat van zijn filosofie uitging, heeft Jaspers het zijn volgelingen telkens weer moeilijk gemaakt. Deze volgelingen wisten niet goed hoe zij Jaspers' gepassioneerde belangstelling voor de politiek moesten verklaren. Zijn kritiek op de politiek, zowel binnen- als buitenlandse, kon fel zijn en dit valt alleen te verklaren, doordat Jaspers mee wilde denken met degenen, die de harde praktijk van de dagelijkse politiek voor hun rekening nemen.

Het is niet gemakkelijk om Jaspers te volgen, althans niet voor filosofisch ongeschoolden. Professor Zuidema heeft in 1960 in Unionville lezingen over Jaspers gehouden, welke lezingen zijn gebundeld in "Perspectives 1961". Dat prof. Zuidema Jaspers als onderwerp voor zijn lezingen koos, bewijst wel van hoeveel belang de professor deze filosoof acht.

In 1916 werd Jaspers, die toen 33 jaar oud was, benoemd tot professor in de psychologie en vijf jaar later kreeg hij bovendien de leerstoel voor filosofie aangeboden. Dat Jaspers zich zozeer met de politiek bemoeide valt wel te verklaren uit het feit, dat het Duitsland van toen zich opnieuw moest orienteren. Het land had de eerste wereldoorlog verloren en zuchtte onder het verdrag van Versailles. Daar ging het Duitse volk onder gebukt. Het is niet verwonderlijk, dat bij het Duitse volk, veerkrachtig als het is, de filosofie van Jaspers ingang vond. De communicatie, die Jaspers als doel stelt, is gebaseerd op diens filosofie van de vrijheid van de mens. Het was Jaspers' bedoeling de mensen bewust te maken van die persoonlijke vrijheid meer dan van de vrijheid van de gemeenschappelijke staat. Want in die persoonlijke vrijheid zou eerst de communicatie mogelijk zijn. Wordt de ervaring van die persoonlijke vrijheid misverstaan, dan is ook de communicatie onmogelijk geworden.

Toen echter bleek, dat de vrijheid van het Duitse volk al even onbereikbaar bleek als de vrijheid van de individu, werden Jaspers' gedachten teruggebracht tot een theorie. Maar dat verhinderde Jaspers niet te trachten invloed te hebben op de feitelijke politiek. Zijn boek "Waar gaat de bondsrepubliek naar toe" wordt als een bewijs hiervan gezien. Daarin levert hij kritiek op bijna alle sociale en politieke structuren van het na-oorlogse Duitsland. Jaspers komt tot de overtuiging, dat de vrijheid in de huidige bondsrepubliek veel minder door krachten van buiten af wordt bedreigd dan door krachten van binnen uit.

Het is moeilijk om in een paar woorden weer te geven wat Jaspers denkt en wil. Ten diepste verzet Jaspers zich tegen de gedachte, dat de mens niet meer (en ook niet minder) is dan de wetenschap van hem maakt. Vrijheid, volgens Jaspers, is een kwestie van het denken van de mens. Naar gelang de mens zich zijn vrijheid indenkt zal die vrijheid reëel blijken te zijn. Niet onze verbondenheid aan anderen, maar in de eerste plaats ons eigen bewustzijn moet ons vrij maken. Die vrijheid is als een cirkel. Hoe meer wij ons daarvan bewust zijn hoe dichter wij bij de grens van die cirkel komen. Gelukt het ons in ons denken buiten die cirkel te komen, dan kunnen wij communicatie met de Transcendente ontvangen en ook communicatie met anderen, die eveneens buiten de cirkel hebben kunnen treden. (Let op dat woord, Transcendente, hetgeen betekent: de alles overtreffende.) Iemand weet alleen en aanvaardt alleen zijn eigen ervaring van de vrijheid. Eveneens weet hij en ervaart hij de vrijheid van de ander in zoverre als die ander op eigen wijze en vanuit zijn eigen ervaring de vrijheid beleeft en dus de band aan de Transcendente. Op deze wijze kunnen wij, volgens Jaspers, elkaar wel tot steun zijn, maar alleen langs de weg van persoonlijk weten en persoonlijk ervaren.

Deze vluchtige en onvolledige tekening van de filosofie van Jaspers laat toch in ieder geval wel zien, dat het een denken is van de mens uit. Communicatie met anderen is alleen mogelijk als ik mij persoonlijk tot de vrijheid heb kunnen verheffen. Alsdan heb ik pas gemeenschap met anderen en ook gemeenschap met de Transcendente. Het christelijk geloof, dat erkent dat God neerdaalt tot de mens en alleen door wedergeboorte hem de vrijheid in de Christus schenkt, is voor Jaspers onaanvaardbaar. Jaspers beschouwt het christendom als monopolistisch en wijst het af. Hij verwerpt het als onmenselijk. Dat God Zich neerbuigt om iemand die gelooft, weer echt mens te maken, is voor Jaspers uitgesloten. Een mens is autonoom, die zichzelf — zij het met zelfdiscipline — tot een wezen maken kan, die met andere zelfgedisciplineerde mensen en zelfs met de Transcendente communicatie hebben kan.

Ook al begrijpen wij lang niet alles, wat deze filosoof zegt en schrijft, het is genoeg om te zien hoe erbarmelijk het is als wij een mens zien in zijn poging om waarlijk mens te zijn los van God. Die mens zoekt de gemeenschap met zijn Maker en met zijn medemens. Daar hunkert hij naar want dat is hem ingeschapen. Maar met de loochening van God snijdt hij alle mogelijkheid tot die gemeenschap af. En dan zien wij hem in zijn vruchteloze pogingen stuiptrekkingen maken om toch te bereiken, wat onder "de Weg, de Waarheid en het Leven" niet te bereiken is.

De Nederlandse dichter H. K. Mulder heeft het zo gezegd:

Ik wilde altoos tot U komen,
Een leven lang.
't Werd als een labyrinth-indromen:
Eén martelgang.

Vergeefs een weg zocht ik te stijgen
Naar U ván mij . . .
'k Kon neergezonken, enkel hijgen::
Kom Gij . . . Kom Gij!

U heb ik nimmer kunnen winnen
Langs eigen paan,
Maar Gij zijt, van den aanbeginne,
Tot mij gegaan.

Zo zingt iemand, tot wie God gekomen is. Maar met al zijn vijf en tachtig jaren heeft Jaspers nog niemand naar de echte vrijheid gebracht. Jaspers heeft het willen omkeren, hij heeft niet in geloof willen wachten tot de Liefde van God in zijn hart daalde. En dit toch is de enige weg om waarlijk tot vrijheid te komen. Jaspers wil het leven behouden om zo op te klimmen tot de vrijheid. Maar Jezus gaf de grondregel voor een ieder, die burger wil zijn van het Koninkrijk Gods: wie zijn leven zal willen verliezen om Mijnentwil, die zal het vinden.

D.F.

De 59-jarige groenteman ALEC ROSE is met zijn bootje "Lively Lady" op 4 juli j.l. in Portsmouth aangekomen na een solozeiltocht rond de wereld, die bijna een jaar geleden begon. Naar schatting 200.000 belangstellenden waren bij de aankomst aanwezig. Op de foto een beeld van deze enorme belangstelling.

Indonesia: Land of surprises ④

by Dr. Paul Schrotenboer

Open doors in Indonesia

The church of Christ in Indonesia is growing fast. In some areas it is growing unbelievably fast. The growth is not limited to any one area or denomination and occurs as well where there is no great shortage of ministers or evangelists as well as where they are in very short supply. An instance can be cited of a recent mass baptism in an area where there were no more than two evangelists and where the new faith spread spontaneously from family to family.

This is really a surprising turn of events. There had been considerable breastbeating at the time of the Japanese occupation by foreign missionaries who believed that the native churches were nowhere near ready for self government, let alone self-propagation. An inquiry into this unexpected growth is perhaps the most interesting study that can be made on church life in Indonesia. It is a fascinating story that should cause the church of Christ around the world to thank God.

The present growth dates from the time of the ill-fated Communist coup, October 1, 1965. It would be a mistake, however, to think that the present wildfire church growth arose exclusively as a reaction against Communism, for its beginning predate the coup. Without a doubt, Communism unwittingly played a lead role in the growth of the church, but its failure to take over the government was only the climax of a series of events in a long era of a revolutionary society.

To understand the present growth of the Indonesian church, one must first grasp the sequence of events during the last quarter century in the island archipelago.

When the Japanese occupied Indonesia in the early forties, many of the churches were dependent upon the foreign mission. The coming of the Japanese no doubt hastened the process to free the church from foreign control. On Sumba, for instance, the Dutch missionaries had wisely deeded all mission property to the native church before the Japanese came. Due to this act of foresight the church was able to retain all its property during the years of occupation. If it had stayed in foreign ownership, the Japanese would have confiscated it.

The Japanese occupation may be called the first of a series of revolutions. When the foreign missionaries from the West were interned in concentration camps, the nationals were forced to go it alone, forcefully thrown upon their own resources. When the Allied Forces freed Indonesia from Japanese control a few years later, the Dutch sought to reassert their colonial regime upon Indonesia. This, however, was not to be. The end of the years of occupation ushered in the war of independence which the Indonesians won, with the help of Great Britain and the United States.

The war of independence brought about temporarily strained relations between the Indonesian churches and the Dutch. Although other churches than those in the Netherlands were active in Indonesia, some of the most notable Indonesian mission projects were done by the Dutch mission societies. By means of the war the old relationship of the controlling foreign church and the immature national church was largely destroyed. In place of the old relationship a new cooperative arrangement developed.

The demise of the colonial era also spelled the end of the partitioning of the country between those areas which might be evangelized with the christian gospel and those which were out of bounds to the christian mission. Now every island became an open field and every person a potential addressee of the evangel of salvation.

The struggle between the Netherlands and Indonesia concerning Irian Barat (New Guinea) intensified the trend of the Indonesian churches toward independence. The Dutch missionaries were not sent home by the government of Djakarta, but those who left the field for a furlough were not reissued entry visas. The number of Dutch missionaries became fewer until Irian Barat was placed under the control of Djakarta. Since then the number of Dutch missionaries has gradually increased.

The person who contributed most to the present state of affairs in the Indonesian church was former Prime Minister Sukarno. To him belongs the credit of unifying the many island of Indonesia into a single independent nation. To him credit must also be given for making it possible for different religions to exist side by side in the same nation. Sukarno favored religious pluralism. Written into the five pillars (Pantjasila) of the Indonesian constitution was the principle of religious freedom. Although the Islam majority wanted to make Indonesia an Islam state, Sukarno stood firm in resisting majority pressure. The idea of religious freedom struck a responsive chord deep in the Indonesian spirit. If Indonesia had become an Islam state, the christian church would have had much different success in the face of a Mohammedan establishment.

Sukarno, however, was not pro-

(Continued on page 5)

Paarl

Het is een waarheid dat al Gods kinderen tegenspoed ondervinden, en tenslotte is het enige wat Gods kinderen van de andere mensen onderscheidt: wat zij met de tegenspoed doen.

Ik vind dat de christelijke behandeling van de moeite en het verdriet prachtig geillustreerd wordt door de oester, in wiens schelp op zekere dag een korreltje zand binnendringt.

Door een samenloop van omstandigheden is dat kleine stukje kwarts in de schelp van de oester terecht gekomen en als iets dat daar niet thuis hoort — een binnendringer — verwekt het pijn en smart. Wat zal de oester doen?

Nu, er liggen allerlei gedragslijnen open.

De oester kan, zoals zovele mannen en vrouwen in tijden van tegenspoed en smart gedaan hebben, openlijk in opstand komen tegen de souvereine voorzienigheid van God.

De oester kan, overdrachtelijk gesproken, God zijn vuist in het gezicht schudden en zich bitter beklagen: 'Waarom moet mij dat overkomen? Waarom moet ik zo lijden? Wat heb ik gedaan dat ik dit verdien? Als er zoveel biljoen oesterschelpen in de zee zijn, waarom in de naam van de hogere wiskunde moet die zandkorrel nu juist in mijn schelp komen?'

De oester kan de conclusie trekken:

'Er is geen rechtvaardigheid. Al dat gepraat over God en liefde en barmhartigheid is niet waar.

Nu mij deze ramp is overkomen reken ik af met alle geloof dat ik gehad heb. Het helpt toch geen steek.'

Ja, dat zou de oester kunnen zeggen.

Vele mannen en vrouwen hebben dat in tijden van tegenspoed gedaan.

Maar de oester doet het niet!

De oester zou ook kunnen zeggen — weer zoals sommige mannen en vrouwen doen als de tegenslag komt . . .

'Het kan niet waar zijn!

Ik moet mezelf niet toestaan het te geloven.

Pijn bestaat niet. Ik moet mijn gedachten richten op positieve waarden van schoonheid, waarheid, goedheid, en als ik mijn geest met zulke gedachten vervul zal ik weten dat pijn onwerkelijk is.'

Maar dat doet de oester niet.

Er is nog een andere houding die de oester aan zou kunnen nemen — een zeer aanbevelenswaardige houding — die veel dapperheid en moed en vastberadenheid vraagt.

De oester kan zeggen:

'Nu deze harde tegenspoed mij overkomen is

dit ding dat pijn doet en snijdt en steekt

deze vijand die kneust en wondt

nu dit mij overkomen is, moet ik tot het eind toe volhouden.

Ik moet hen allen laten zien dat ik verdragen kan, dat ik het niet op zal geven.

Ik zal volhouden al wordt het mijn dood.

Ik zal bedenken dat het donkerste uur van de dageraad komt.'

Ja, daar is iets edels, iets lofwaardigs in die houding.

Maar het helpt niet of men tracht de werkelijkheid te ontkennen die iedere zenuw martelt: daarom probeert de oester dat niet. Ten spijt van alle ontkenningen blijft er het onveranderlijke feit, dat de korrel zand er is.

Ook jammeren en in opstand komen kunnen geen goed doen, want na alle protesten en klachten zou die zandkorrel er nog zijn.

Neen, de oester erkent de aanwezigheid van de boze indringer en dan gaat hij dadelijk iets doen.

Langzaam en geduldig, met oneindige zorg, gaat de oester bouwen op de zandkorrel — laag na laag — van een plastische melkachtige stof die iedere scherpe hoek bedekt en elke snijdende rand omhult . . . en langzaam . . . geleidelijk . . . stukje voor stukje wordt de parel gemaakt . . . een ding van wonderlijke schoonheid dat om de smart heengewikkeld is.

De oester heeft geleerd — door Gods wil — korrels zand in parels te veranderen

harde tegenspoeden in zegeningen . . . pijn en verdriet in schoonheid.

En dat is de les die wij op onze pelgrimstocht moeten leren.

De genade Gods, die toereikend is, zal ons in staat stellen van onze smarten de parels te maken die zij worden kunnen.

Dat is niet zomaar figuurlijk gesproken.

Het is meer dan beeldspraak te zeggen, dat men de hemel binnengaat door paarlen poorten.

Uit: Orders van de Chef, by Peter Marshall.

GEEN POSTSTAKING IN EUROPA!

PRAAG: Ter gelegenheid van de grote postzegeltentoonstelling "Praga 1968" heeft men 140 kg post met een viertal ballonnen laten vervoeren. Een van deze vier was de Nederlandse "Nimbus", bemand door het bekende ballonvaardersechtpaar Boesman. Op de foto zien we de heer en mevrouw Boesman met de zak post even voor het vertrek.

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Handel en Ontwikkeling

ONTARIO: EEN MOZAIEK VAN MENSEN

Ontario betekent mensen. Meer dan 7.000.000 ervan naar de laatste telling — een totaal dat men tegen 1996 verwacht te verdubbelen. En collectief gesproken groeit de bevolking jonger met de jaren.

Van de vier hoeken der aarde gaat men voort zich in Ontario te vestigen. Nieuwaangekomenen verrijken de provincie zowel cultureel als economisch. In plaats van samen te "smelten" in een alledaagse pan, streven de Ontarians er naar om een maatschappij van homogene groepen te vormen — een mozaiek van mensen met elke groep tot het geheel bijdragend.

In het begin van 1600, toen handels- en zendingsposten werden gebouwd langs de vele waterwegen van Ontario, leefden een geraamde 45,000 Indianen binnen het gebied wat uiteindelijk de grenzen der provincie zouden worden. De Fransen waren de eerste blanke kolonisten met koloniën in het Windsor-Detroit gebied een halve eeuw voordat Canada onder Britse heerschappij kwam in 1763.

Daadwerkelijke kolonisatie begon in 1784 toen een groot aantal achtervolgde trouwe aanhangers van het Britse Rijk naar het Noorden uitweken als gevolg van de Amerikaanse revolutie tegen de Britse overheersing. In de ontzaglijke taak om nieuw land te ontginnen sloten zich groepen Schotten, Ieren, Hollanders, Zwitsers en Duitsers bij hen aan.

De bevolking nam sedertdien gestadig toe. Immigranten die zich sedert de tweede wereldoorlog in Ontario kwamen vestigen werden jaarlijks op 67.000 geschat en vertegenwoordigden zodoende meer dan de helft van de totale immigranten naar Canada. De bevolking van Ontario groeit met een tempo van 20 nieuwaangekomenen per uur — zowel door geboorte als door immigratie.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

"Praise the Lord, o my soul, and forget not all His benefits"

On June 12, 1968 the Women's Societies of the Free Chr. Ref. Church of Ontario held their annual meeting at London. The church at London was filled far beyond capacity. It seemed that many ladies were eager to get away for a day from the daily routines. It was a delight to see so many of them together.

The president of the League, Mrs. J. Overduin, opened the meeting. We sang Ps. 103: 1, 6. The Scripture lesson was taken from Ps. 119:89-112. A hearty welcome was extended to all and a special welcome to the two lonely men.

Mrs. Overduin pointed out the love which David had for the Word of God. She said that so many people do not understand that Word in its totality. She expressed the wish that by the grace of God we may learn to understand the Scriptures as the revelation of God.

The minutes were read and the ladies of Chatham-Wallaceburg sang a few songs.

The speaker for the morning session was Rev. A. Stehouwer of Chatham. He was asked to speak about "Theistic Evolutionism."

The speaker said that the ladies had puzzled him with this puzzling subject. He first explained the theme. The original meaning of the word "evolution" is "to unfold," "a process of opening out what is contained in something." And from this is derived the idea of gradual development from lower to higher, from simple forms to more complex ones.

"Theistic" is a word derived from the Greek word for God. And theists are people who believe in a personal God, the Creator of heaven and earth.

Next Rev. Stehouwer explained the content of both concepts. He pointed out how people under the influence of modern science have come to the synthesis, the combination of these two concepts. But according to the speaker in this way God's creative acts and providential care are made scientifically demonstrable and transparent. Theistic evolutionism limits God's unlimited power. It does not point us to the Word of God but to the laboratory. Hence revelation is being replaced by scientific investigation. This whole theory is dominated by the idea of the autonomy of man and nature. This theory degrades God to a kind of secondary aid, a help to get out of the difficulty. Therefore the Word of God requires a positive rejection of this theory. "Through Faith," Scripture teaches, "we understand that the worlds were framed by the Word of God" (Hebr. 11:3). The first words and the last word of Scripture ougt to be for us the decisive factor. Then the attested confession of the Christian church becomes also our confession: "I believe in God the Father, Almighty, Creator of heaven and earth."

A lively discussion followed. Mrs. P. Groeneweg recited the poem "Perhaps Today." Once again the ladies of Chatham-Wallaceburg sang a few songs. Rev. Stehouwer closed the morning session with prayer.

Lunch was served in the spacious room behind the church. There were more people than was expected. Many took refuge to the open air to escape the overcrowding.

Mrs. Overduin reopened the afternoon session. We sang Psalter 285. The newly elected board members were introduced. The ladies from Hamilton sang a few Psalters. Mrs. J. Brink recited the poem: "That I Love Thee."

The topic of Mrs. Kroesbergen was entitled: "Parents and Child." The Lord grants children which He entrusts to our care. We are to bring them up in the fear of the Lord. Parents must tell and show their children that God is real. We must teach them to pray.

Children not only need love but they must also learn to love God and their neighbour. It is important that they see in the words and deeds of the parents the love for God. We must arouse them to jealousy. We cannot do this in our own strength. It can only be done by the grace of God. To Him we may turn in prayer and supplication. The aim of the parents should be that their children may grow up to the honour of God, living a godly life. That is pleasing to God.

Again many questions were asked and answered. But time was running out.

Mrs. De Jong recited the poem: "Blessed Are They Who Mourn, They Shall Be Comforted."

It was a wonderful and blessed day. Once again we saw what great task rests upon us. But if we may put our trust in the Lord, we shall not be put to shame. He promises to give what we need.

Our closing song was Ps. 25:2. Mrs. Stehouwer closed the meeting with prayer.

Our opening song was: "Praise the Lord, O my soul." The echo of these words lived in our hearts as we returned home. The Lord had blessed us richly. As sisters we had been together in one accord. The Lord be praised for what He granted us so graciously.

J. Stehouwer.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received

from Cornwall, Ont., Lucknow, Ont., Owen Sound, Ont., Medicine Hat, Alta., as home missionary to New Glasgow, N.S. (Truro, N.S. calling church), as missionary to Argentina (Sheldon I, Iowa calling church), Candidate Albert Dreise.

from Charlottetown, P.E.I., Candidate A. Den Haan.

from Dresden, Ont. and Port Arhur, Ont., Candidate Allan Groen.

Accepted

to Dresden, Ont., Candidate Allan Groen.

Declined

Port Arthur, Ont., Candidate Allan Groen.

CHRON. ZIEKTEN

als aambeien, astma, bedwat., blaasontst., bloedarm.-zenuwzwakte, bronchitis, galsteen, -stuwing, -blaasontst., en alle andere kwalen eisen onze onschad. kruidengeneesmiddelen. De frappantste resultaten! Toezending desgewenst in blanco verpakking. Meldt Uw ziekte en klachten uitvoerig aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Spurgeon's advice to pastors

"Go out and teach His word! Tell out the doctrines of grace as He has given you ability. Hold up Christ before the eyes of men, and you will be the means in God's hand of bringing them to believe in Him, and so the Church shall be built up and made one. Do not sit down and scheme and plot and plan how this denomination may melt into the other; leave that alone. Your business now is to go and:

Tell to sinners round
What a dear Saviour you have found.

That is God's way of using you to complete the unity of His Church."

C. H. Spurgeon

ACHTERSTAND

De staking bij de post heeft heel wat ongerief veroorzaakt. Een ieder heeft daarvan zijn kleiner of groter deel gehad. Dit geldt eveneens voor ons blad. Gedurende de laatste weken hebben wij geen mail binnen gekregen. Dit wil zeggen ook geen abonnementsgelden. Daarbij komt, dat ons inkomen van advertenties ook geheel was stopgezet. Het is begrijpelijk, dat wij een zucht van verlichting slaakten, toen bekend werd, dat de staking een einde had genomen.

Dit is nu bijna een week geleden. Wij hadden verwacht, dat we na enkele dagen een vloed van mail zouden krijgen. Immers zoveel van onze lezers hadden hun abonnementsgeld niet kunnen verzenden. Maar de vloed is tot nu toe beperkt gebleven tot een paar druppels. Het abonnementsgeld, dat wij 's morgens in de mail vinden, is de moeite van het noemen niet waard.

Mogen wij daarom een beroep doen op onze lezers, zo gauw mogelijk de achterstand in te halen? Wij moeten zo gauw mogelijk de narigheid van de staking (ook de administratieve narigheid) te boven komen. U kunt ons daarin enorm van dienst zijn, door Uw abonnementsgeld dadelijk aan ons in te zenden. Bij voorbaat onze dank!

ADMINISTRATIE CALVINIST-CONTACT.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

Gevraagd: Andreas

Als men zo in de vakantie Canada in grotere of kleinere afstanden heeft doorkruist, heeft men wel gezien hoeveel kerken de naam van Andreas dragen. Hier is het de "St. Andrews United Church", daar de "St. Andrews Presbyterian Church", weer ergens anders de "St. Andrews Lutheran Church". Je komt de naam van Andreas veel meer tegen dan die van Petrus of Johannes. En toch is Andreas iemand, van wie wij niet veel weten. Hij komt maar sporadisch voor in het Nieuwe Testament.

Inderdaad weten wij niet veel van hem. Maar wel iets. Als Johannes de roeping van de discipelen beschrijft, noemt hij Andreas als eerste. En hij voegt er aan toe, dat Andreas zijn broeder Simon Petrus tot Jezus bracht. Toen enige tijd later er enige Grieken waren, die Jezus wilden ontmoeten, gingen zij naar Filippus. Maar Filippus nam hen niet mee naar Jezus, maar bracht hen naar Andreas die deze mensen bij de Heiland bracht.

En toen een grote menigte mensen Jezus tot laat in de dag gevolgd had en Jezus aan Zijn discipelen vroeg of ze brood voor al die mensen hadden, was het Andreas die van een jongen wist, die vijf broden en twee vissen had. Hoe wist Andreas dit? Hoe haal je uit een menigte van vijf duizend mannen (behalve de vrouwen en de kinderen) zo maar een jongen, die wat te eten bij zich heeft? Daar moet Andreas haast wel naar gezocht hebben. Hij moet het hebben zien aankomen, dat er iets voor die mensen gedaan moest worden, maar het enige wat hij gevonden heeft, was die jongen met vijf broden en twee vissen.

Andreas was een man, die in de stilte werkte, onopvallend, maar attent. Hij was niet een man, die zich naar voren werkte, die van zich deed spreken, die een prominente plaats had. Hij was niet de spreekbuis voor anderen, maar hij was wel iemand die klaar was als iemand naar de Heiland gebracht moest worden. De Heiland was nog maar nauwelijks met zijn openbare werk begonnen, of Andreas zegt al tegen zijn broeder Simon, dat zij de MESSIAS gevonden hadden! En als Filippus een beetje met die Grieken in zijn maag zit, neemt Andreas over en brengt die mensen tot de Meester. Zo is Andreas. Onopvallend maar toegewijd. In stilte werkend maar effectief. En zo heeft de Heiland hem bij Zich willen hebben.

Of die mensen, die hun kerkgebouwen naar deze man hebben genoemd, dit ook zo gezien hebben, is moeilijk na te gaan. Maar dat de christelijke kerk aan zulke mensen behoefte heeft lijdt geen twijfel. Want we hebben zo'n dringend gebrek aan die doodgewone, stille, onopvallende mensen die niet van zich doen spreken, maar die anderen tot Jezus leiden. Mensen, die zich er niet zo over bekommeren of hun naam wel wordt genoemd, maar die met liefde en toewijding doen wat een christen moet doen. Mensen, die het niet erg vinden om de tweede viool te spelen als hun Heiland maar in het middelpunt komt te staan.

Zulke mensen zien vaak wat aan anderen voorbijgaat. Zulke mensen halen een jongen met vijf broodjes en twee visjes uit een menigte van vijfduiznd mannen. Hen valt op wat anderen niet zien. En daarom hebben wij vooral in de gemeenschap der gelovigen aan zulke mensen behoefte.

Wat weten wij van elkaar? In hoeverre kennen wij elkaar en staan wij voor elkaar open. Onlangs vertrouwde een predikant ons toe, dat hij een lange lijst heeft van mensen in zijn gemeente, die met huwelijksmoeilijkheden te kampen hebben of wier huwelijk reeds "on the rocks" is. En dat gaat zo maar aan de gemeente voorbij. Niemand die er erg in heeft. En toch, zulke mensen hebben het zo nodig (ook al weten zij dit zelf niet) dat iemand begrip heeft voor hun moeilijkheden en die hen tot Jezus leidt. Of anderen, die in grote eenzaamheid leven en die misschien zonder het te beseffen, dolgraag de ontferming van de Heiland in het verkeer met medegelovigen zouden ontmoeten. Of weer anderen, wier gezinsleven onwetend in de greep van Satan is en die iemand nodig hebben, door wie zij de echte, daadwerkelijke verlossing van die satansgreep mogen ervaren.

In de artikelen, waarin wij ons geloof belijden, staat dat wij geloven in God de Vader — en God de Zoon — en God de Heilige Geest. Daarin staat ook een onopvallend artikel: ik geloof de gemeenschap der heiligen. Ach nee, die artikelen heeft Andreas niet gekend. Die zijn pas jaren en jaren na Andreas opgesteld. Maar hij heeft ze wel beleefd. Zo heeft de Heiland hem bij Zich willen hebben. Want naar zulke daders des Woords ziet Jezus uit.

D.F.

Split in de Ned. Chr. Radio Vereniging?

Reeds enige tijd zijn er leden van de Nederlandse Christelijke Radio Vereniging, die zich niet meer kunnen verenigingen met de programma's die de NCRV over de radio en de televisie uitzendt.

Deze leden hebben zich verenigd in een omroepvereniging onder de naam "Evangelische Omroep" en geeft een blad uit onder de naam "Vizier". Voor ons ligt het tweede nummer van dit blad, waarin reeds de aankondiging voortkomt van een derde nummer.

Het bestuur van Evangelische Omroep, bij afkorting EO genoemd, bestaat uit personen uit verschillende kerkelijke richtingen. Wij treffen aan leden (soms predikanten) uit de Nederlandse Hervormde Kerk, Gereformeerde Kerken, Vergadering van Gelovigen, Christelijke Gereformeerde Kerk, Vrij Evangelische Gemeente, Evangelische Broedergemeente, Broederschap van Pinkstergemeenten, Baptisten en Nederlandse Christelijke Gemeenschapsbond. Ook de advies raad bestaat uit personen van verschillende kerkelijke pluimage.

Het schijnt dat EO zich niet langer kon verenigen met het programmabeleid van de NCRV en dat zij getracht heeft hierin verandering at brengen. De NCRV zag blijkbaar geen grond voor ingrijpende verandering, waardoor een breuk is ontstaan.

De mogelijkheid van EO om zendtijd te krijgen bestaat zodra zij 15.000 leden heeft en in dit nummer van "Vizier" wordt een beroep gedaan op allen, die het streven van EO sympathiek zijn, zich eveneens als lid te melden. Blijkbaar is men niet ver meer van dit aantal verwijderd.

De EO rechtvaardigt haar standpunt door te verklaren:

"De Evangelische Omroep wil werken aan een waarachtige eenheid van kinderen Gods, die ieder persoonlijk het leven van Christus vormen. Zij keert zich daarom tegen elke valse oecumene, die de eenheid van christenen langs andere weg wil bereiken, bijvoorbeeld door verwatering of verdoezeling van het belijden van de bijbel als het Woord van God. De Evangelische Omroep wil stelling nemen tegen de "nieuwe theologie" door deze denkbeelden in hun diepte bloot te leggen en te toetsen aan Gods Woord."

Ds. R. I. van Pagee, de christelijk gereformeerde predikant, die wekelijks "diensten voor belangstellenden" houdt in de Ronde Lutherse Kerk op het Spui te Amsterdam, en welke diensten door zeer velen worden bezocht, drukte zich als volgt uit:

"Vroeger wist je, de NCRV staat op basis van het geïnspireerde Woord van God en de Christus der Schriften; de VPRO is vrijzinnig. Maar dat is nu anders. Er is een nieuwe vrijzinnigheid dwars door vele kerken heengekomen. Die loochent de lichamelijke opstanding van Christus en zegt dat Jezus iemand anders was dan de Christus die in ons hart is geboren. En de geboorte uit de maagd Maria, verwekt door de Heilige Geest, wordt ook geloochend. Omdat die stroming er is, kan de NCRV door haar structuur, haar uitgangspunt niet meer honoreren. Dat wekt verwarring bij de luisteraars. Jezus is de Christus der Schriften óf Hij is een figuur die filosofisch moet worden geïnterpreteerd."

In het blad "Vizier" wordt uiteraard niet het standpunt van de NCRV uiteengezet. Wel krijgt men de indruk, dat een breuk haast onvermijdelijk zal zijn. Er wordt melding gemaakt van een poging om tot bemiddeling tussen de NCRV en de EO te komen, maar het blad maakt verder de indruk dat de twee verenigingen tever uit elkaar gegroeid zijn, dan dat er van een vruchtbare samenwerking kan worden gesproken.

Wij wachten met een zekere spanning de verdere ontwikkeling af.

TRANSPORT FOR THE DISABLED

A disabled child in the family means that the mother has to bring it to school and collect it every day, or twice daily if it comes home to lunch. This imposes an additional burden on the overworked housewife.

Disabled adults could go to their place of work daily, if only they had some means of transport. They are reluctant to beg a daily lift from a colleague, and a taxi is in most cases out of the question. This problem is multiplied in every town.

In The Hague there is now an organization called Disabled Persons Transport Foundation. Someone discovered that many firms had large coaches or mini-buses that were standing idle in garages for hours on end. After lists had been complied of all the disabled children and grown-ups who qualified for transport, and the available vehicles had been counted, routes were plotted throughout the town. With co-operation from the drivers the costs are kept at a reasonable level. The passengers make a small contribution and the municipality pays the balance. Today eight hundred disabled children and adults are transported to schools and places of work by fifty coaches and mini-buses covering a combined distance of about 2,000 miles. Several other Dutch towns have copied this initiative and these modest beginnings are developing into an important undertaking. Furhermore, innumerable private motorists render service in transporting disabled persons for recreational purposes, getting in touch with their passengers through this organization.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A
Mich. 49508

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Proefneming

Als wij het al niet in de krant gelezen hebben, zal het er vandaag of morgen wel in komen: Amerika of Rusland heeft een nieuwe raket de ruimte in geschoten, die hen een stap nader brengt tot het landen op de maan. Men is koortsachtig bezig en een van beide landen zal de eerste zijn. Aan dit lanceren van een ruimteschip gaan onnoemelijk veel onderzoekingen en proefnemingen vooraf. Om maar niet over het geld te praten. Als wij eens zouden kunnen optellen wat in Amerika, en Rusland, en Frankrijk, en China wordt uitgegeven om lid te zijn van de "atoomclub", dan zouden wij duizelen van het cijfer.

Er is in de laatste eeuw en met name in de laatste halve eeuw heel wat uitgedacht en uitgevonden. Enerzijds schrikken wij ervan terug als wij denken met welke middelen een nieuwe wereldoorlog uitgevochten zou worden. Aan de andere kant genieten wij van het gerief en comfort, dat zoveel nieuwe dingen op velerlei terrein te onzer beschikking zijn gekomen.

Heel schrijnend daartegenover staat de ontwikkeling op geestelijk terrein. Zeg nu niet, dat dit een vergeestelijken is van de toestand. Dàt is het niet, maar het is de harde werkelijkheid. De moraal en de ethiek hebben het in onze dagen hard te verduren. Onze geestelijke vorderingen hebben stellig geen gelijke tred gehouden met ons technisch of wetenschappelijk vernuft. Wij hebben veel meer belangstelling voor wat de mens doet en wat de mens beproeft, dan voor wat God doet en wat Hij belooft. De gedachte schijnt veld te winnen, dat hoe verder wij komen op wetenschappelijk en technisch gebied, hoe minder wij behoefte hebben aan de godsdienst. Maar zo is het niet. Integendeel, hoe verder de ontwikkeling gaat in het menselijk kunnen, hoe scherper het doel: de grootmaking van God in ons verstand en hart zich moet vestigen.

Wat doen wij aan proefnemingen op godsdienstig gebied? Velen vinden de uitdrukking misschien al te gewaagd, maar ze is bijbels. In Maleachi (3:10) zegt God: ". . . beproef Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet (dat is wanneer de mensen bereid zouden zijn de tienden af te staan) voor u vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten." Ziet u, het staat er, maar wat doen wij met deze tekst? Geloven — of er een grond van maken in ons debat of er wel een hemel is en hoe die is?

Wij kunnen uiteraard niet allemaal wetenschappelijk werk doen. En als wij dit niet kunnen, moeten wij er ons ook niet aan wagen. Maar wij kunnen wel allemaal proeven nemen — geestelijke proefnemingen wel te verstaan. Stel u voor, dat er ergens een gemeente is, die besluit, dat met deze belofte van God nu eens een proef genomen zal worden. Dat er bijvoorbeeld voor een jaar inderdaad de tiende (of wel 10 procent) aan de kerk gegeven zou worden. Niet door enkelen van die gemeente, maar door allen in die gemeente. Niet in de zin, of wij door het geven van de tiende er zelf beter op zouden worden, maar eerlijk met het doel voor ogen om God vooraan te plaatsen, Hem het doel van ons werken en streven te maken, inderdaad voor Hem te leven en dit te doen uitkomen in het afstaan van 10 procent van ons inkomen. Beproef Mij daarin, zegt de Here. Goed, laat zo'n gemeente dit nu eens voor een jaar doen en zien wat de Here doet.

Of stel u voor, dat een andere gemeente voor een jaar het woord van de Heiland letterlijk neemt "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft: de werken die Ik doe zal hij ook doen, en groter nog dan deze, want Ik ga tot de Vader." Nu niet in die zin, dat wij grote vergaderingen samenroepen en die adverteren met gebedsgenezingen. Maar heel eenvoudig, in de gemeente zelf zich het lot aantrekken van hen, die het moeilijk hebben, en met die mensen "een proef" te nemen met de bevrijdende en herstellende genade van Jezus Christus. Laat zo'n gemeente uit de praktijk nu eens ervaren wat het zeggen wil, tot de nieuwe mensheid van de Zoon van God gerekend te worden. Zeg niet, dat Christus unieke krachten had en dat Hij daardoor dingen kon doen, die wij niet kunnen. Hij had inderdaad unieke krachten, maar Hij heeft zelf beloofd, dat wij die ook kunnen hebben, als wij in Hem geloven. Laat een gemeente, in haar bidden en spreken met elkaar nu eens voor een jaar de proef nemen, en zien wat de uitkomst is.

Wij hebben nu slechts twee van Gods beloften genoemd, maar het zou ons niet verwonderen als het noemen van deze proefnemingen sommigen reeds onrustig maakt. En als zij ooit op een kerkeraadstafel komen, zal er stellig wel een hele bespreking aan vooraf gaan. Waarom? Omdat wij met Gods beloften in onze handen zitten en niet weten wat er mee te doen. We geloven wel, maar we durven de konsekwenties niet aan, of het nu geven van de tienden betreft of het helpen van iemand, die in geestelijke of lichamelijke nood verkeert. Wij geloven wel, dat de gemeente van de Here Jezus Christus over ontzaggelijke krachten beschikt, maar wij durven die krachten niet tot aktiviteit te roepen. De kerk, zie maar naar de vergadering van kerken in Uppsala, maakt zich druk over vele dingen, maar deze "challenges" van God worden verzwegen.

God staat gereed, elke dag weer gereed om ons te doen zien wie Hij in Zijn Zoon voor ons is en Hij zoekt, Hij zoekt of er ook verwachting is onder Zijn kinderen. In Mattheus (13:58) staat dat Jezus in Nazareth "niet veel krachten deed wegens hun ongeloof". Wij kunnen God ophouden door ons ongeloof. Wacht God misschien op de verwachting van Zijn kinderen?

Natuurlijk gaat het niet om een wedstrijd tussen wetenschap of techniek aan de ene kant en geloof aan de andere kant. Maar het gaat er wel om of wij als gelovigen de latente krachten van ons geloof Godverheerlijkend wakker kunnen roepen. Een proefneming van een jaar (als individueel persoon of als gezin of als plaatselijke kerk) zou ons reeds versteld doen staan wie God is en hoe Hij vertrouwd kan worden op Zijn Woord.

Hoe wij dit weten? Op grond van de woorden van Jezus Christus zelf.

D.F.

De juiste manier om voor goed met genoegen een bankrekening te hebben

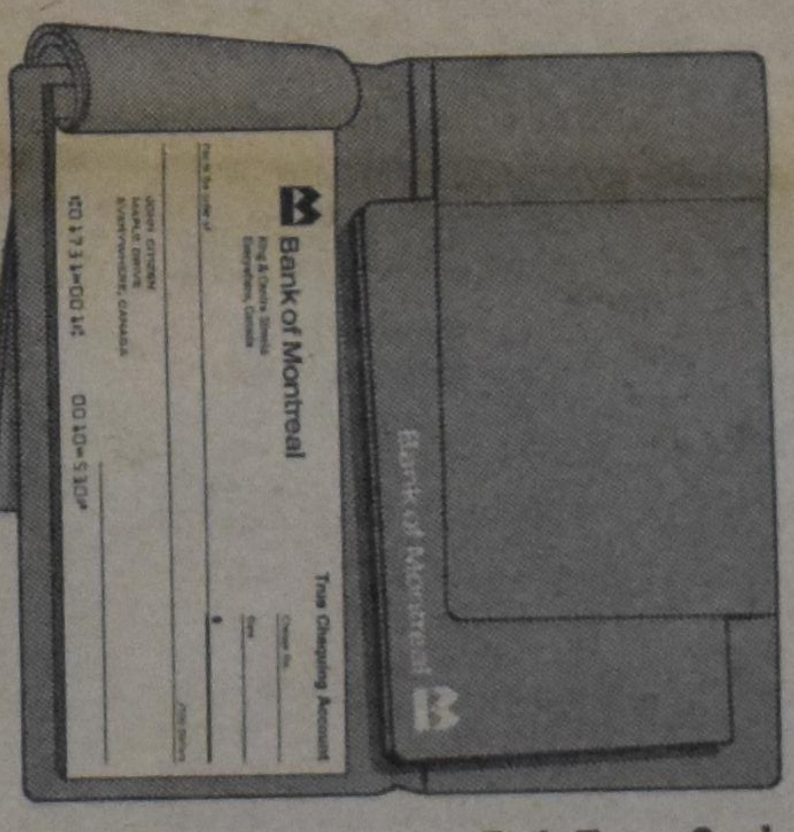

True Chequing

Dit is het geld dat ter markt gaat — rekeningen, onkosten en schulden betaalt. U krijgt gratis op naam gestelde cheques en maandelijkse bankafrekeningen met inbegrip van afgestempelde cheques.

5% True Savings

Dit is het geld dat thuis blijft — brengt 5% rente op op het laagste maandelijkse saldo. Vrije geldopname en overdracht naar Uw True Chequing rekening. En kijk eens aan, U ontvangt een gratis "chequeretary" zakportefeuille.

Heb Uw bankrekening op de nieuwe manier bij de

Bank of Montreal
Canada's First Bank

FOCUS ON YOUTH

"Choosing a Vacation"

Dear Ad and Tena,

Nowadays you hear much about the "generation-gap". This new word describes the 'regrettably' loose relationship between the older and younger generation. This gap refers to the distance between the parent and the child in the modern home.

The young complain: the parents are old-fashioned, belong to a different age, do not understand, listen to, and care for us. The children have lost respect for their elders and do no longer recognize parental authority, the older lament.

Indeed, the gap is created by *parent* delinquents as well as *juvenile* delinquents.

Surely, the "generation-gap" need not be present in the Christian home. The gap is bridged by faith in Christ Jesus and His Word. In such a home the parent does not simply talk *to*, but also *with* the children. There, children respect and obey their parents, for the Lord placed them in authority over them. Gaps are created and widened by our sinful attitudes and neglectful ways.

Christian youth, strive to close the "generation gap"!

Mindfully yours,
John Zantingh

P.S. Recently you complained that you had difficulty with selecting a trade or profession.

In our modern and complex civilization the matter of choosing a profession is rather difficult. Particularly for Christian youth this choice has become harder for a number of reasons.

One reason is the lack of vocational guidance in the home and school. A few generations ago there was probably too much coercion on the part of the parents towards their children with respect to selecting a trade, but at the present, children and young people seem to be left too much alone in this important matter. Many have reached the age of eighteen or older without having come to a decision. And, when they do, it often happens that they have received the wrong kind of training.

Another cause of concern is the general trend of marriages at too early an age. Many never see their choice fulfilled or never considered a specific trade, for income is needed for the family at such short notice. They are forced into a trade which is not to their liking many a time.

The uncertainty and pessimism of our nuclear age discourage our youth from making a decision in the choice of a vocation. This spirit is widely reflected in the present younger generation of our western society. The new, bizarre way of life by the hippies in their withdrawal from society and the student revolts on university campuses on the American and European continents display this mood of hopelessness and restlessness. They have lost faith in its leaders and the establishment.

Another and probably more important reason for this difficulty is that work per sé is no longer a vocation or calling. The spirit of materialism has transformed modern man into a worker who is after gain or a wage. The mechanization of industry has to a large extent depersonalized man. He is not only treated as a number, but also feels himself used as a tool at the assembly line. People don't only 'punch' the clock, but also 'watch' the clock constantly. Life really begins after working hours. For many work has become a necessary evil.

It is mandatory for us, young Christians, to have the right sense of values about work as such.

1. Adam, the father of us all, experienced the sweet pleasure of work in a world untainted by sin. He received the mandate from God *to work*. God made him His servant, who was responsible to Him for replenishing the earth, for dressing and keeping the garden. For that purpose the Lord made him the crown of creation to have dominion over the created world. Work had a threefold purpose: to glorify the Creator, to find fulfillment in life and to develop the created world. Work was a sacred vocation and thus a blessing for the image bearer of God.

2. We should recognize the results of the fall on work. The ground was cursed. The environment, in which sinful man lives, is affected by man''s disobedience. As long as the world exists, this curse on creation will remain. The soil will not yield a perfect return. Thorns and thistles are hampering man in his labor. Then there are the floods, droughts and other natural calamities, which have an adverse effect on every field of man's endeavor.

Work becomes now labor, toil and involves hardship and pain. "In the sweat of thy face shalt thou eat bread." No man, whether Christian or non-Christian, can escape this inherent curse of God on work. In every trade or profession this toil is more or less present till a man dies.

In spite of these signs of the divine curse upon the field of work and work itself, the Lord maintains the mandate to work, and commands fallen man to replenish the earth and develop its potential. The Creator still wants man to be blessed with work, provide for his daily living and make his life meaningful. (Gen. 9:1; 4th commandment.) The Psalmist states it as a daily task of man: "Man goeth forth unto his work and to his labour until the evening." (Ps. 104:23)

3. There is a further distinction to be made about work as it is done by the unbeliever and the believer. God evaluates the work of man in the light of man's attitude.

The unbeliever's heart is incapable of rendering service to God. He does not work in order to glorify the Lord. He regards his field of labor and his labor from a pure horizontal level and a worldly point of view. God has no place in it. His work is secular (separated from God) because he himself is secular (separated from God). The Bible condemns the works of a man because the heart of such a man stands condemned. A few illustrations will clarify this awful truth.

The first civilization was destroyed by the flood because "God saw that the wickedness of man was great in the earth, and that every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually." (Gen. 6:5) Jesus Himself characterizes the works of that generation as evil by saying: "They did eat, they drank, they married wives, they were given into marriage, until the day that Noah entered into the ark, and the flood destroyed them all." (Luke 12:27.) God was left out of their way of life.

Take the generation during the building of the tower of Babel. They decided to make a name for themselves. They worked on this project for their own glory. God confused their speech and dispersed them. They never finished the tower.

In a parable Jesus emphasizes the evil of the rich fool's work. His barns were getting too small, and therefore he built larger ones and then spent his life in ease, drinking and being merry. "God said to him, 'you fool! This very night you will have to give up your life; then who will get all these things you have kept for yourself?'" (Luke 12:20.)

Such work turns out to be a curse for those who perform it. Their products may be the same as those of God-fearing men; they may be useful to others, and be employed for the betterment of mankind; yet they who have produced them, will be cursed, for there was no glory in it for the Lord, the supreme Work-giver.

In our society we observe the sins of unbelief in work on every level: a) to work for one's own glory, b) to labor solely for the gathering of riches, often at the

(Continued on page 10)

PROVING SHE'S FIT, 2-year-old Chantel Fex strains to lift 70-pound bar bells during a Dominion Day keep-fit program at Earl Haig Collegiate in Toronto. Competitions included races, track and field events, weight lifting.

DE STENEN BRUID

door
M. Van Nuis-Zuidema

(9)

Als ze weer beneden komt, is Ini's verdriet gezakt.

"Mamma!" klinkt opgetogen haar stemmetje bij het raam, "als die kindertjes komen, zullen we dan de bloempjes plukken en in een vaasje zetten? En als het een omaatje is, dan mag zij ze hebben, hè? Zou ze daar blij mee zijn? Als het kindertjes zijn, dan zetten we het vaasje bij het speelgoed, bij de poppenkamer. Dan zeg ik," fantaseert ze verder, "dat er een pop jarig is, of, dat dat meisje moeder is, ja hè, dat is leuk en ik vader en dan spelen we dat moeder jarig is en dat ze bloemen krijgt van vader. Of van de kinderen...."

"En als het een omaatje is?" wil Laura weten.

"Ja.... een omaatje kan ook wel spelen dat ze jarig is.... o nee." Ini kijkt vragend naar Laura. "Dat omaatje zal misschien niet met mij spelen, hè mam, als ze alles kwijt is. Weet u wat!" Ze kijkt naar haar eigen spaarpot, die naast die van Pim klaarstaat op het dressoir. Ze mogen er iets van kopen, òf voor de kindertjes, die zullen komen, òf voor het omaatje.

"Mam, dan koop ik voor het omaatje een mooi vaasje bij de bloemen. Dan heeft ze toch weer iets zelf, hè."

Ini draait behaaglijk haar schoudertjes in haar jurk heen en weer weer. "Hè mam, nu hoop ik eigenlijk maar dat het een omaatje is. Gaat u dan direct mee, voor dat vaasje?"

"Best hoor," zegt Laura afwezig. Maar ze zijn er weer midden in. In de nood. In het wachten op een evacué. Ja, zo worden die door het water verjaagde mensen nu genoemd. Ze hebben plotseling een verzamelnaam gekregen. Evacués. Laura heeft zich zondags dadelijk opgegeven om vluchtelingen op te nemen. Liefst een paar kinderen en anders een omaatje, ook iemand, waar ze voor zou kunnen zorgen, ja, dat was wel het prettigst. Tot laat in de nacht waren ze opgebleven, de kachels hadden ze nog eens opgestookt en in gedachten had ze al een maal klaar, dat zo kon worden opgediend. In gedachten was Laura ook al honderd keer met haar gasten naar een winkel gegaan om nieuwe kleren. Ja, van onder tot boven zou ze ze in 't nieuw laten steken. Als je ook niets meer hebt....

Maar die nacht is er geen gast gekomen en de volgende dag ook niet en nu staat het logeerbed nog klaar, met heldere, nog ongekreukte lakens.

En nu, als zo vaak, snelt Laura weer in gedachten naar de voordeur waar ze met al de moederlijke hartelijkheid die in haar is, het oude, moede, gevluchte omaatje verwelkomt, zo, dat het mensje zou móéten voelen dat ze veilig was hier en een graag geziene gast. En die kindertjes, met hun verschrikte ogen en, nu ja, misschien ook een radeloos jong moedertje, maar dat moedertje bleef toch wel erg in het vage; och die kindertjes zou ze heerlijk wassen en warm aankleden en Pim en Ini, ja, die zouden de rest wel doen om ze op hun gemak te stellen. Ze heeft de kleertjes al opgezocht, die de kinderen zelf nog hebben gedragen. Nu zullen ze weer te pas komen. Ze liggen klaar. Ja en de kindertjes zouden dicht tegen haar aankruipen en het moedertje zou ze met een warme kruik in bed stoppen en zeggen dat ze zich nu nergens meer zorgen om hoefde te maken.

Paul, boven, als aanstaand herder en nog vol idealen, beziet het alles van zijn kant. Die oma en dat jonge moedertje hebben meer nodig dan kleren en een warm bed. Ook troost. Een goed woord. Geen preek, nee, vooral geen preek, maar wel iets, waar ze wat aan hebben. Hij zoekt teksten in de bijbel op, die hij ook weer afkeurt, waar hij geen preekje aan vast kan knopen. Hij blijft bladeren en komt telkens andere teksten tegen, die wel geschikt zijn. Hij houdt korte toespraakjes en probeert ze dan weer te vergeten, want wat hij zeggen zal moet spontaan, zomaar uit z'n hart komen en niet als een van buiten geleerd lesje worden opgezegd.

Beneden is Ini met Pim aan haar spel gegaan. Ze rommelen wat in het speelgoed en overleggen samen wat ze het beste kunnen afstaan aan de kindertjes, die kunnen komen. Pim heeft het er het moeilijkst mee, want alles is hem zo lief en hij houdt maar steeds een slag om z'n arm door telkens te beweren, dat hij eerst moet weten of het een meisje of een jongen is.

Marion heeft boven haar eigen kamertje ter beschikking gesteld voor als het een oma is. — Veel gezelliger dan de logeerkamer, mam, daar is het altijd zo kil op het noorden en dat omaatje blijft natuurlijk 's morgens wat langer liggen, nu, dan heeft ze op mijn kamertje meteen al lekker de zon.

Laura gaat weer naar boven. Op het voeteneinde van Pauls bed luistert ze naar de stem door de radio. Ze ziet hoe de helikopters nog steeds verkleumde mensen van daken en uit bomen halen. Er worden weer waterlaarzen gevraagd, zakken zand, rijshout en weer zandzakken. Fabrieken krijgen aanwijzingen waarheen ze het materiaal kunnen brengen en langs welke wegen, en dan is er weer een oproep om hulp voor een ziekenhuis, waarvan de patiënten in gevaar verkeren.

En onderwijl weet Laura hoe zij hier zelf zitten, veilig en warm bij de haard, al krimpen hun harten ineen om dat, waarvan ze zich toch geen voorstelling kunnen maken.

Gespannen blijft Laura nog even meeluisteren en dan schrikken ze allebei op, als onder aan de trap de kinderstemmen schreeuwen: "Ze zijn er! Ze zijn er, mam!"

Eén moment zien Paul en Laura elkaar aan. Dan is Laura al overeind. Voelt meteen, hoe ze beeft van een plotselinge zenuwachtigheid en van blijdschap omdat ze nu eindelijk werkelijk kan helpen, maar ook om een onbestemd gevoel voor het leed, waarmee ze nu rechtstreeks in aanraking zal komen. Op de trap raken haar voeten nauwelijks de dikke loper en ze merkt er niets van hoe Paul, een nieuwe kou trotserend, zo in z'n pyjama en zonder iets om te slaan over de baulstrade hangt. In de vestibule zijn Pim en Ini al bij de voordeur, maar ze jaagt hen terug. "Vooruit, naar binnen. Toe Pim, jouw keel was toch al zo dik!" Heel bewust hoort ze het zichzelf zeggen, eer ze de deur opendoet. "En Ini, jij mag helemaal niet in de tocht, zo verkouden als je al bent."

De deur draait open. De kinderen zijn blijven staan, tegen het verbod in, nog voor de tochtdeur.

Laura staat nu in het middaglicht dat van buiten op haar neervalt. Over het tuinpad komt een heer en daarachter een jong meisje, wat ouder dan Marion misschien, en wat Laura het meest in haar treft is de totaal willoze houding. Ze loopt daar, eenvoudig omdat ze lopen moet, haast, ja, haast automatisch.

En Laura staat daar in verwarring. Zonder haar armen uit te breiden.

"Mevrouw," zegt de man, "we komen uw gast brengen." Hij draait zich om en laat het meisje voorgaan, dat een vreemde is voor zichzelf in kleren die ze nooit eerder heeft aan gehad, na bange dagen en nachten ten slotte losgerukt uit haar omgeving en nu in een vreemde stad door vreemde mannen in een vreemd huis wordt gebracht bij een even vreemde mevrouw.

Ze is langer dan Marion, gaat het door Laura heen en meteen ervaart ze, dat de houding van het meisje één afkeer is.

Ze steekt enkel haar hand uit. "Welkom," zegt ze zachtjes en — het onmogelijke wordt hier mogelijk — haast verlegen. Twee grijs-blauwe ogen zien haar aan met een zo pijnlijke blik, dat die haar door alles heen gaat.

"Laten we maar gauw naar binnen gaan," zegt Laura, met het gevoel dat ze iets anders, iets hartelijkers had moeten zeggen, maar ze weet de woorden niet te kiezen. Ze houdt de tussendeur open. Het meisje gaat haar voor en blijft in de gang staan, voor haar de volgende halte. De kamerdeur is nog net op tijd achter Pim en Ini dichtgeklapt en niemand vermoedt, boven over de leuning, de aanwezigheid van Paul.

"Doe uw mantel maar vlug uit," zegt Laura en meteen weet ze dat het meisje geen bagage heeft, zelfs geen tasje, geen kammetje om het haar wat bij te werken, hulpeloos staat ze daar in een grijs jumpertje, dat haar kleur niet is en iets te nauw over de borst spant en een rokje, dat slobbert en te kort is voor de tegenwoordige mode. Met een beschaamd gebaar schikt ze het rokje recht en trekt het opgetrokken jumpertje wat af. Als Laura de kamerdeur openhoudt, hoort ze zichzelf met vreemde, afgepaste stem zeggen: "Komt u binnen."

Pim en Ini hebben zich schuw in de andere kamer teruggetrokken en laten zich niet meer horen. Laura schuift een laag stoeltje aan, vlak bij de haard. Ze weet niet, hoe ze dit meisje over de grote nood van de wilde baren en de hoge zeeën heen, die hen scheiden, moet benaderen. Ook nu weet ze niet meer te zeggen dan: "Gaat u zitten."

En het meisje gaat zitten, omdat het haar wordt gezegd. Rechtop, met de handen, die ruw zijn geworden van het zilte water, los van elkaar in haar schoot.

Weer is er die gespannen stilte tussen hen beiden en op dit ogenblik weet Laura met nieuwe klaarheid de gezellige huiselijkheid van haar kamer, met het warmgetinte karpet en tafelkleed, in goed contrasterende harmonie met de lichte stoelbekleding en overgordijnen. Het vuur in de haard geeft een rode gloed; boven het theemeubel is de gouden schijn van het muurlampje. Maar Laura beseft niet, dat juist dit hier neergezet zijn in dit huis waar niets geleden heeft, hoe just dit gezellige en intieme, waar Laura nu om haar opeens zo blij mee is, voor haar juist de grootste verlatenheid betekent.

"Je bent zeker wel blij er te zijn?" Laura komt het meisje al iets dichterbij door haar niet langer met "u" aan te spreken.

Twee ogen, waarin steeds alleen nog maar de verschrikking staat te lezen, zien haar aan. Er licht geen glans in op. Er komt geen antwoord.

Blij.... Laura hoort haar eigen stem nog naklinken. Blij.... Het klinkt als een hoon, een bespotting. Nu.

Laura zoekt haar toevlucht bij de theetafel, waar een huisvrouw altijd in het gewone beredderen van de kleine dingen haar houding terug kan vinden en waar ze tevens een uitwijkplaats heeft.

Maar het meisje zit daar nog, rechtop in haar stoel, in de gekregen kleren waarvan ze eerst het "niet-passen" niet merkte, maar wat ze hier, in deze omgeving waar alles mooi en goed en af is, haast als een naaktheid voelt.

Pas als Laura de thee neerzet ziet ze, dat de handen van het meisje rood en wat gezwollen zijn en dat over de ringvinger van de linkerhand een smal wit streepje loopt. Juist als ze de glazen koekschaal van het dressoir neemt, hoort ze de voordeur. Laura haalt verlicht adem, zich nóg geen raad wetend met de situatie.

Het is Marion.

Rechtstreeks gaat ze naar de huiskamer, als ze ziet dat er een vreemde mantel aan de kapstok hangt. Daar horen ze haar vlugge voeten. De deur zwaait open.

(Wordt vervolgd.)

Open doors in Indonesia

(Continued from page 1)

Christian. It might also be wrong to call him a Communist. He was first and foremost pro-Indonesian. But his method of advancing Indonesia was to cooperate with the Communists and to receive help from Peking. He broke bridge after bridge with the West. He nationalized the foreign industry which the West had built. Under his leadership the colonial economy was replaced with his 'guided democracy' which some called chaotic and others stagnant. We saw indications of both. Chaos and economic discontent are perfect soil for the growth of Communism.

The tactics of Communism in Indonesia were nothing if not ruthless. Their propaganda was modern, effective and filled with vituperation and hatred for the West.

Mr. Soejipto Wirowidjojo, education expert of the Geredja Kristen Djawa in Central Java, himself the son of an Islam home and raised a Mohammedan, explained what effect the Communistic propaganda had upon Indonesian life when we visited Salatiga. He stated that Communism is the enemy of the existing order. It effectively undermined the hold of Islam, the guardian of the status quo, upon the tribe, the adat and the lives of the people. Islam condones polygamy.

Before the onslaught of Communism, Islam was singularly ineffective. To say that Communism proved that Islam was moribund would be an overstatement. But surely it helped to loosen Islam's grip upon Indonesia.

The effect of Communism upon the christian church was different. The reactions of some missionaries to the unsettled days before the coup was described by Mac Bradshaw in **East Asia Millions**, June, 1967. "A year and a half before the coup my wife and I were bewildered about our future work. Nationalism and politics were so dynamic among the young people that for them religion was far down on the list of priorities. A leading Christian intellectual explained that Christians were nonplussed by the phenomenal rise of Communist power on the one hand and uncertain about Muslim tolerance on the other."

Bradshaw also explained the power and plans of the Indonesian Communist Party: "In the early morning hours of October 1, 1965, the Parti Komunis Indonesia struck swiftly in a dramatic attempt to become the masters of Indonesia. It little occurred to the Indonesian communists or their mentors in Peking that their carefully laid plans could fail. The party had grown to colossal size, boasing a **million and a half members** and **twenty million sympathizers**. Almost every aspect of the nation was thoroughly infiltrated. Red China backed them with arms and money. Even ex-President Sukarno himself appears to have given the green light for the communist take-over. The scheme was to murder eight of the top army generals in Djakarta (they succeeded in killing six), then announce that these generals had themselves been planning to stage a coup but were caught in the act by the communists. Then was to begin mass annihilation of their enemies all over the country."

Besides singling out the generals of the army as their prime targets, the Communists determined to destroy the christian leaders. "They had already dug our graves," said a Dutch lady doctor in Surabaya who has now become an Indonesian citizen. "We went through the eye of the needle," others exclaimed when the attempt to effect a coup failed. The anti-christian character of Communism was obvious to all. Before one talks about **peaceful** coexistence with the **ideas** of Communism he should spend time in a country whch has felt the hot breath of a Communist coup. The result of the attempt was not, as the Communists had expected, a mass annihilation of those who would oppose Communism, but a mass slaughter of Communists and their sympathizers.

The Indonesians, we found, were somewhat looth to talk at length about what happened during the days that followed the attempt to kill the Indonesian generals. It must have been a gruesome bloodbath. It appears, however, that much, and perhaps most of the killing ws done by non-Christians. We were told that in some cities the kalies flowed red with human blood and that bodies of victims were left to lie in the streets where they fell until Christians gave them a decent burial.

With their great enemy destroyed, the church could breathe a sigh of relief. Christians could now openly evangelize. They received assurances from Suharto, the successor of Sukarno, that they would be accorded freedom of religon as before. While we were in Indonesia the papers reported that Suharto reassured the churches that they would be permitted to receive aid from churches in the West.

In overplaying their hand, the Communists **actually aided the** christian church. It did this not only in bringing about its own downfall but also in undermining Islam. The Christians conducted themselves admirably in countless instances, Mr. Soetjipto said. They showed that Christians can forgive, but in Islam there is no forgiveness.

In the period since the coup, the church has taken advantage of the favorable situation which Sukarno had prepared. They have entered the work with new energy, taking full advantage of their new liberty.

The reaction against Communism and the practice of religious freedom worked hand in hand. Because Communism had been atheistic, in the face of the wave of anti-Communism many Indonesians sought to prove they were not Communists by declaring what their religion was. This became acute when a census was taken and the people were required to state their religion.

In the West no person is under pressure to indicate what his religion is. If he wants to state that he has no religion or that he is an atheist, he is perfectly free to make such an entry on the form.

But Indonesia (which is called a secular state) requires that people declare what **religion** they have. Atheism does not count, nor does the old animistic tribal religion. Therefore there is pressure upon all citizens to choose between Hinduism (which is strong on Bali) or Islam or Christianity.

One result of this government measure is that many people, because of their dislike of Islam become 'census Christians'. Being called a Christian is to them a safety measure against the charge of atheism and Communism. Since Islam disqualified itself to many, the preference falls to Christianity.

The church of Christ, of course, cannot grow from members who are Christians only for a national census. The churches are well aware of this danger.

However, the favor in which Christianity stands in the good graces of the populace, except with those who are avid Muslims, has contributed greatly to the present growth in conversions, baptisms and church membership. The positive advance in this development is that in numerous instances people come to missionaries and native pastors, sometimes in groups that number in the hundreds and ask how they can become Christians. When they learn that it requires a period of instruction in the truth of Scripture, they attend catechism classes and prepare for church membership.

Thus a great and effectual door has been opened to the church. The trend is so extensive that whereas the pastors formerly had to go to the kampongs to speak with people, now the kampongs come to the church and ask to be admitted to the church.

We noted above that Indonesia is a 'secular' state. This does not prevent it, however, from having a government department of religion. There is also government encouraged and financed religious instruction in the state schools. If this raises the eyebrows of Westerners who associate secularism with the elimination of religious instruction from the schools and the erection of a strict wall of separation between state and church (religion) it only goes to show that the East is not cut along the pattern of the West.

In order to implement its plan for religious instruction in its schools, the government allows Christians to teach children at the schools for two hours a week. The rule seems to be that a minimum of ten children from Christian homes must be in attendance at the school to qualify it for a teacher. In practice, however, the Christians have a great opportunity, far beyond their number, to instruct not only Christian students but others as well. To avail themselves of the opportunity, the Christians have organized special **guru** agama training schools to educate young people to teach religion in the government schools. We visited one such training school in Central Java.

Just how great the potential of such instruction is became apparent to me when I met with the curators of the Satja Watjana Christian University and talked with a pastor of a church in Samarang. He stated that a general of the army who had charge of the entire area around Samarang told him that he would give him 200 schools, most of them in Islam areas, if he could provide teachers to instruct the children in the Christian faith. What an opportunity!

No one schould conclude now that the church will have clear sailing from here on. Far from it. The advance of the church has caused the increase in resistance from Islam. The churches in the cities grow less swiftly than in the rural areas. New problems that stem from a swiftly growing church have come to the fore. There is the danger of 'rice Christians' as well as the danger of insufficient pastors and evangelists. The present surge toward Christianity could lose momentum if proper care is not given to those who made the thansition from paganism to Christianity.

It is, however, abundantly clear that the Lord has opened the door wide. In some islands the growth is phenomenal. In others it is less swift but still substantial. In other areas it is slow. The growth on Timor is stated to have been accompanied with works of the Spirit that are similar to those of the days after Pentecost.

Christ has the key to open the door. When He opens, no man can shut.

Paul G. Schrotenboer.
May, 1968.

Photo of Stadium Sukarno, during Asian games in 1962. The fact that the Indonesians named this stadium after their president reflects the esteem they had for their president. It cannot be denied that Sukarno was the person who contributed most to the present state of affairs in the Indonesian Church.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Bijbelvertaling

Er is overeenstemming bereikt over een document, getiteld: Richtlijnen voor Interconfessionele Samenwerking bij het Vertalen van de Bijbel.

Dit document, dat momenteel in vijf talen wordt gepubliceerd, is een gemeenschappelijke publicatie van het Uitvoerend Comité van de Wereldbond van Bijbelgenootschappen (United Bible Societies) en het Vaticaanse Secretariaat ter Bevordering van de Christelijke Eenheid. Het verschaft richtlijnen aan het toenemende aantal Christelijke Kerken en gemeenschappen, dat in verscheidene landen samen met de Bijbelgenootschappen aan het werk is om vertalingen van de Heilige Schrift tot stand te brengen, die een getrouwe weergave zijn van de Hebreeuwse en Griekse teksten en aanvaardbaar voor alle Christenen.

De goedkeuring verleend door de wederzijdse bevoegde autoriteiten werd gerapporteerd in een bijeenkomst van het Uitvoerend Comité van de United Bible Societies met vertegenwoordigers van het Secretariaat ter Bevordering van de Chriselijke Eenheid. Op deze bijeenkomst, waar de Aartsbisschop van York, President van de United Bible Societies, aanwezig was, heeft Bisschop J. G. M. Willebrands, Secretaris van het Secretariaat ter Bevordering van de Christelijke Eenheid, medegedeeld, dat Paus Paulus VI zijn goedkeuring aan het document had gehecht.

Deze richtlijnen zijn sinds 1964 het voorwerp van intensieve discussie en nauwkeurige bestudering geweest. Drie belangrijke ontwikkelingen van de laatste jaren hebben deze overeenstemming mogelijk gemaakt. In de eerste plaats de aanbevelingen van het 2e Vaticaans Concilie, waarin Rooms Katholieken worden aangemoedigd met andere Christenen samen te werk bij 't vertalen en verspreiden van de Heilige Schrift. In de tweede plaats de gedragslijn, aanvaard door vele Bijbelgenootschappen, dat zij om alle Kerken te kunnen dienen, ook uitgaven van de Bijbel beschikbaar zullen stellen die tegemoet komen aan de verschillende behoeften van de Kerken met betrekking tot de Kanon van de Heilige Schrift. In de derde plaats het feit, dat Bijbelgenootschappen in hun uitgaven van de Heilige Schrift nu hulpmiddelen voor de lezers en niet-dogmatische aantekeningen verschaffen, die ook aan de Rooms Katholieke behoeften voldoen.

Alhoewel deze overeenkomst niet in bijzonderheden treedt ten aanzien van de soort vertaling die tot stand zou moeten komen, hecht men, zowel bij de Bijbelgenootschappen als in Rooms Katholieke kringen, er groot belang aan, dat vertalingen van de Heilige Schrift zoveel mogelijk in de levende, gangbare taal van het volk zullen zijn en gebaseerd op het beste wat op wetenschappelijk gebied beschikbaar is bij alle Christelijke denominaties.

— Geref. Weekblad.

QUESTIONS ON CHINCHILLAS

Ottawa — The Canada Department of Agriculture today cautioned against get-rich-quick schemes involving chinchillas.

Promotion material has described the profit potential of chinchilla raising in glowing terms. As a result, many people have turned to the Department for information. In reply, the CDA makes these points:

1. Raising chinchillas for profit is no job for the amateur. It calls for a high degree of skill and experience. The successful breeder must have a sound understanding of his animal's habits and needs, as well as a thorough knowledge of the desirable characteristics of breeding stock. Proper preparation of pelts and other marketing skills are also essential.

2. It is difficult to rear chinchillas on a commercial scale in basements, garages or other makeshift accommodation. In other words, large profits from the sale of pelts are unlikely while operating under such conditions.

3. Statements to the effect that females will produce five or six kits each year are open to serious question. The national average is between two and three kits from each breeding female.

4. According to DBS figures, the net average price (that is sales price, less dressing and selling charges) realized for a chinchilla pelt was $13.17 in 1965. The net average in the five years, 1961-1965, was $13.55. Good quality breeding animals usually cost the commercial producer from $100 to $150 a piece.

5. There is no officially recognized grading system for live chinchillas. Grades such as "Triple A", "AA", and so on are simply scoring methods used by individual breeders.

6. Persons who wish to learn more about the chinchilla business should write to the National Chinchilla Breeders of Canada, P.O. Box 640, Carleton Place, Ontario.

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $5.00 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

SUMMER BULLETIN

STAMPS FOR LITERATURE

Since our beginning, early in 1967, we have sent in excess of 50,000 books to **Latin America**. An overflow of requests during the last ten weeks helped us send 18,000 books. Some titles have become exhausted and we have requests for some 10,000 more books, as soon as we can get them printed.

Our small budget of $5000.00 a year is under serious strain but we are confident that as in the past the Lord will supply every need. Ours is probably the smallest operating budget in our circles. We have no denominational quotas or other guaranteed support. Nevertheless, you have cared enough to allow us to send 50,000 books to Latin America and thus reach no less than 50,000 families with the Gospel message.

Should you visit the Grand Rapids area at any time, we will be happy to have you visit our work. Simply call our phone 949-3562 and ask for Mr. Vila.

A REMINDER.

Stamps must not be pulled from the paper, unless they are thoroughly soaked in lukewarm water. If they are torn or thinly peeled they are worthless. You are better off cutting around the stamps leaving a small margin of paper around them. If you can soak and sort the stamps, putting together those that are alike, this too will help.

David Vila, Coordinator

PRINTING? YOU NAME IT, . . . WE DO IT!

Whether it be offset or letterpress

Call us, or send us a sample or a rough idea of the printing you have in mind.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED

89 Gage Ave. South — P.O. Box 312, Station B — Hamilton, Ont.

Annual Meeting of

The Society for Christian Senior Citizens Homes in Northern Alberta

held in the Third Christian Reformed Church in Edmonton

This recently incorporated society held its first annual meeting in Edmonton. It was delightful to see so many people coming together to show their interest in this project. The chairman of the Society, Mr. Geert Diemer opened the meeting with hymn singing and prayer, followed by the reading of Ephesians 4. From the opening address we quote the following remarks of the chairman.

"On behalf of our interim board, I would like to take the opportunity to extend a word of welcome to you all on this annual meeting of our society. We are happy to see that so many of you responded to our invitation and are with us here this evening. We would especially like to express our thanks to the delegates of the Chr. Ref. Churches of Edmonton and Northern Alberta; further to the delegates from the Canadian Reformed Church and the First and Second Reformed Churches in Edmonton.

We are also grateful, that we have in our midst tonight the honorable member of Parliament the M.L.A. Mr. Radstaak. We feel a little proud that we in Edmonton and Alberta are blessed to have you here as one of our own stock and church denomination. We are sure that you are available and willing to address our meeting at the time you are requested to do so, to perhaps help us solve and approach certain problems. We are sure your views in regard to our financial matters will be a great asset to us.

Furthermore, last but not least, we will include in our word of welcome, some ministers of our churches, on whose opinions and advice we did depend so much in the past and are surely to do so in the future. It is pleasant that during these meetings, some faces of our ministers are starting to become familiar to us already. Your presence encourages us and ensures us of your interest in the well-being of our senior citizens.

We are thankful that in a challenging world and society, full of unrest, where several forces of discontent are working and are calculating to undermine and deteriorate every authority through their aim for freedom and their cry for changes; certainly not always, for the better; other groups and circles are determined to bring into practice the message of Ephesians 4, "To live a life, that measures up to the standard God set, when he called us; He did this to prepare all God's people for the work of Christian Service to build up the body of Christ!"

Here we find an island of rest, a haven of peace, for our senior brothers and sisters in Christ, away from disturbing and confusing powers encroaching on their daily lives.

It was the Reverend Venema, who called our general meeting of March 16th, a historic event of Reformed Canada. The first Home for the Aged through the combined efforts of our Reformed Churches and people, for which we may praise our Lord! This remark did touch us and did stimulate us in our work and plans.

Today we are an incorporated society and are qualified to do business; however with the building of this home certainly not everything is settled.

The main issue in our activities must be to promote the happiness of our senior brothers and sisters in a Christian environment. Even our young people, but certainly our middle-aged friends, should assist in the development of services and programs for the aged. We all should be better acquainted with them; learn their burdens, worries and at the same time very often become blessed by the riches of life experiences in social and religious fields. In our present society so many of destructive forces are working as barriers against normal human relations, social integration, in youth, middle and senior-age groups. We must look forward to a new destiny for the aging and this requires much more of a Board or members of our society, than building a beautiful home. We need a social and church maintenance program to preserve status and influence as we grow older. This would include efforts of the individual to establish higher quality and deeper relationship with family, friends, and community.

In the existing government-built homes for the aged, we find in many cases an institutional environment, cutting the occupants off from life. Old age is a blessing but it is often offset with the ills of aging and are often caused by loneliness, a sense of isolation, a loss of self-respect, a feeling of being "left out", shame, disappointment and humiliation, all setting self-destructive forces at work in our lives.

"Our goal must be, to keep our senior friends busy physically and mentally. We must have a program for devotional family services, physical activities, workshop and instead of a full staff of caretakers a "do-it-yourself" attitude as much as possible. We may organize a complete library with a lot of selected Dutch and English books and Journals.

"We are lucky in this city to have important assets in Choirs, Bands and Clubs. These certainly wil take care of a part of the entertainment in our Home and we are certain that al the ministers of our churches will participate in the devotional programmes and services. And if our Ladies Societies will keep up their efforts, we may expect their assistance to make it for the occupant a happy home. We hope that the planned recreation room may be a pleasant meeting place not only for the occupants, but for all of us to fill once in a while our spare time.

We all are aware of the fact that true Christian Fellowship never should cease to exist. In our project we all find an opportunity to perform our duties.

One of our main problems tonight is at what time to build this home. We conducted another survey over all the other churches of Northern Alberta, but certainly have no trouble with a waiting list as yet. We have an estimate that at this moment about 14 single people are interested in this home. By the time the facilities are ready and we can cut the ribbon, it will probably attract more people but you will agree, under these circumstances it is very difficult to make final decisions. The board requires your visions and advice. With a mortgage of approximately $180,000 plus the operating cost of the Home the situation would be more pleasant if we had less vacancies.

The board, in every respect did as much preparatory work as possible, but as an Interim Board we did not feel qualified to take any important decisions whatsoever. After the installation of the newly elected Board you may expect more positive actions.

The Board of this society was appointed by the 6 Christian Ref. Churches of Edmonton. (One representative from each church.) Furthermore 3 ladies were added to the Board by the league of Chr. Women Societies. Since we formed an incorporated society we felt it was a normal procedure that the interim Board steps down and a board be elected by the members.

During our general meeting of March 16th, it was decided unanimously to invite the Canadian Reformed Church and the First and Second Reformed Churches to participate in this project. The discussions with representatives of these churches were in their first stages successful and these representatives are also present tonight."

The secretary, Mrs. F. Visser presented the minutes of the General Meeting on March 16th which were approved and adopted. From the business affairs of this meeting we noticed the following facts:

A motion to accept with thanks, an offer of the Second Christian Ref. Church in which the society for $1.00 becomes the owner of a property at Ford Road for erecting our new home, was carried. On the same property a new Chr. Ref. Church and a Chr. School will be built.

A scale model and plans of the New Home, made up voluntarily by Mr. Jim Diemer and Mr. Simon Antuma were exhibited during the meeting. The Chairman of the Building Committee, Mr. H. Knol, explained the services and plans of the new building and came to the conclusion that this Home was by far the best as compared to existing homes built in Alberta, and is much more in line with the Dutch way of living, with the ilving room as the centre of privacy and comfort. The meeting resulted in approval of the plans and the advice was to proceed.

All the members of the interim board were elected in the new board. In addition one member of the Canadian Reformed Church, one member of the First Reformed Church and one member of the Second Reformed Church were elected. The constitution of the society was presented, but a motion was adopted to adjourn the discussions to the next annual meeting.

Mr. Radstaak, member of Parliament, then took the floor and praised the Board members for their efforts and their results as yet achieved; the government is well aware of your activities and encourages you to proceed. You may expect the full co-operation of the government offices involved. As far as financial assistance is concerned, Mr. Radstaak promised to study this matter and in due time will come with the right answers.

Mr. Radstaak received a hearty applause from the floor and the Chairman expressed the thanks of the audience to Mr. Radstaak for taking time off from his busy schedule, to address the meeting and showing his interest in this project. The Chairman was pleased that we may call on Mr. Radstaak again.

After the accountant's report presented by Mr. E. Emmelkamp, the chairman, upon request from the floor indicated that a down payment of $25,000 is available including the property on which the building will be erected. That the Central Housing and Mortgage Co. will submit a mortgage of 90% of the total cost. Payments could be arranged over a period of 50 years. The Chairman, upon request from the floor, indicated that people of outside Alberta are eligible to apply and enter the new Home.

It was for the society, delegates, and everyone present a very pleasant and constructive meeting. The spirit of helping one another and true Christian Fellowship was felt and brought into practice. The Rev. Guillaume closed the meeting late in the evening.

The address of the secretary of the society is: Mrs. F. Visser, 10411—77 St., Edmonton, Alta.

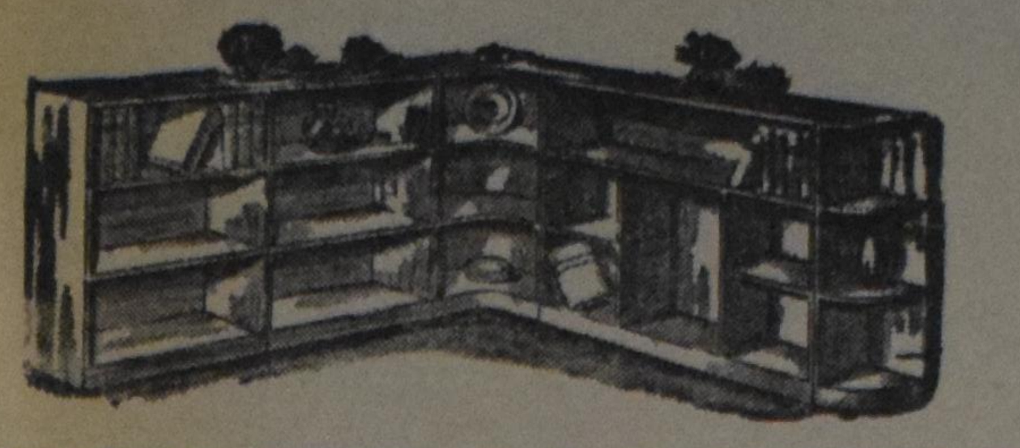

FROM THE BOOKSHELF

TAKE YOUR STAND, a volume of outlines on our christian calling in every-day-life. Published by Vonkenberg Study Aids, Box 783, London, Ont.

This little booklet contains a series of sketches, written by the Revs. P. Van Gurp, A. B. Roukema, F. Kouwenhoven, D. De Jong, and Messrs. W. Wildeboer and J. Hendricks. The following subjects are dealt with: "Public Profession of Faith", "The Canadian Reformed Churches, their origin and calling", "Ecumenism and the Bible", "Fundamentals of Christian Politics", "Independence of Two Nations", and "Political Life in Canada".

The outlines have been written on behalf of youth- and other organizations — to assist them in their study of the Word of God in its application to different aspects of personal and communal life. We have been impressed by the wealth of information and stimulation given in these outlines. This is excellent material.

We question the wisdom of inserting an outline on the Canadian Reformed Churches, which limits the use of the booklet to these churches unnecessarily. We would have liked to see this material distributed in a much wider circle than that of the Canadian Reformed Churches only.

D.F.

•

LITURGY OF GOD'S COVENANT, Outlines on the Reformed Liturgy, by Rev. G. Van Rongen. Distributed by Vonkenberg Study Aids, Box 783, London, Ont.

Although this little booklet is ment to be a study aid for young people and other societies, we would like to see it in the hands of many more people. The liturgy in our churches is in danger of becoming a matter of tradition. We do or undergo the things in our church services because we have always done it in this way, but many churchgoers do not realize what the different elements in a church service mean.

The author, most likely, has much more to say than he did in these 32 pages. Therefore, some questions remain unanswered. For instance, it has not become clear from the book why the churches of the reformation always keep the reading of the Ten Commandments in the morning service. Is it to make the congregation more sin-conscious or is it to show what God means with His Law in the New Covenant, namely, how God wants the life of His children to be in the new mankind of His Son Jesus Christ? As a consequence one wants to know how the response to the reading of the Law should be: should it be a confession of sin or should it be prayer for sanctification? To mention another thing; how does the author see the place of the sacraments in the worship service of the congregation? No doubt more can be said about this than two lines at the end of the book.

These remarks are not meant as criticism. They are rather the expression of the desire to go deeper into the subject which is or should be prominent in the minds of the churchgoers. It seems to us that the author has rendered a real service by publishing this little booklet. The title "Liturgy of God's Covenant" indicates clearly that the church service is seen in the light of God's covenant relationship with His people, and it seems to us that the church services only have significance in that relationship.

We recommend this little booklet heartily for reading and study.

D.F.

THIS HYBRID BOAT moored in Marie Curtis Park at the extreme western limits of Metropolitan Toronto, is made of a Volkswagen bus, Lincoln windshield and cockpit, Ford engine and Chrysler drive. Owner Norman Williamson welded all the maverick parts together.

Symbol of Security

. . . since 1807

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Service for Life

HOLLAND LIFE BUILDING 1130 BAY STREET TORONTO 5, ONTARIO

BRIEVEN AAN EEN VRIEND TE KAMPEN

①①

Waarde Vriend,

"Als iemand een humoristische ader in zijn wezen heeft en daarbij een Christen hoopt te zijn, draagt hij een Jacob en een Ezau bij zich om en zegt hij duizend malen tot zichzelven: Ben ik dus, waarom ben ik zó? De Jacob in hem vreest het woord: Van ieder ijdel woord, dat de mens gesproken zal hebben, zal hij rekenschap moeten geven; ijdelheid en zot geklap betamen niet, maar veelmeer dankzegging. En de Ezau roept hem onophoudelijk toe: zie nu eens, hoe gek dit en dat is, lach erom en laat anderen met u lachen".

Dat is een woord van de 'oude Gispen'. Als Algra in zijn prachtig boek 'Het wonder der negentiende eeuw' er terecht op wijst, dat het voor het merendeel kleine mensen waren, die onze geschiedenis hebben gevormd; dat het niet de groten der aarde geweest zijn, die bij de reformatie der kerk een rol hebben gespeeld; dan is dit zeker waar als we 'groot en klein' meten naar de maatstaf der wereld. Maar er zijn kleinen die groot zijn naar de geest. Zo één was Ds. Willen Hendrik Gispen, die in het leven der vrije kerken zulk een belangrijke rol heeft vervuld.
Ik twijfel er niet aan, of in Kampen is zijn naam nog wel bekend. De ouderen kunnen hem nog wel herinneren, hoewel het er wel niet zo heel veel meer kunnen zijn. Maar als je gaat snuffelen in de bibliotheek van onze School, kom je zeker zijn naam tegen.

Het leven van deze Gispen is een wonder op zichzelf. Dr. Rullmann heeft in 1933, bij het eeuwgetij van Gispen's geboorte, een boek over hem geschreven: Ds. W. H. Gispen: Een man van Singuliere gaven', 1833-1909.

Het is waard nog gelezen te worden, niet alleen om de held van dit verhaal, maar ook en vooral omdat het een stuk geschiedenis van onze kerken weergeeft.

* * *

Geboren in het hartje van Amsterdam, in de Jordaan, heeft hij daar zijn jeugd doorgebracht. Een jaar voor de afscheiding geboren, werd hij door zijn ouders ten doop gehouden in de Hervormde Amstelkerk. Als opgroeiende jongen ging hij met zijn ouders mede naar de vergaderingen van de afgescheidenen. En het gebeurde meermalen, dat zijn zondagse pak werd besmeurd met het vuil, dat de Jordaan-bewoners de gehate afgescheidenen toewierpen. De wereld zag hen immers als een hoop dwepers en zij verkeerden in haar midden als gasten en vreemdelingen.

Ouder geworden kerkte hij bij de 'Vader' der afscheiding, Ds. Simon van Velsen, maar hij bezocht ook geregeld de gezelschappen. Vooral dat ten huize van zijn grootmoeder Saartje. Ja, die gezelschappen zijn nu totaal verdwenen. Weten onze jongeren nog wat dat waren? Jij hebt ze nog gekend en ik ben als jongen ook nog wel aan moeder's hand er heen geweest. Daar werd gevonden wat men in de kerk niet verkreeg en tevergeefs zocht: het mystieke leven des geloofs.

In deze kring werd Willem Gispen grootgebracht en als hij in latere jaren hieraan terugdenkt zegt hij over die gezelschappen: zij hadden hun deugden en hun gebreken, zoals alle dingen hier beneden. Onstichtelijke dingen hadden daar somtijds de overhand. De diepste godgeleerde vraagstukken werden er niet zelden besproken, of liever afgemaakt. En de verklaring van vrouw A. of baas B., dat hij of zij het zo had leren kennen, en dat de Heilige Geest in hun hart zeide, dat het zo was, was in die kringen niet minder onfeilbaar dan de uitspraak van de Heilige Vader sedert 1860. Wee de arme dominee, die durfde zeggen, dat zij dwaalden en de Schrift niet verstonden: Hij was nog blind voor die vraagstukken, blind als een mol, een onbekeerde letterknecht. Maar niettegenstaande dat, beklaagde Gispen zich niet in zijn jeugd met die gezelschappen te hebben kennis gemaakt. Hij heeft er veel geleerd, dat hem later nuttig is geweest. Toen hij ouder werd ging hij er graag heen, want naar eigen getuigenis voelde hij zich thuis 'bij Gods arm en ellendig volk'.

* * *

Zijn ouders voegden zich later, na de twist in de gescheiden kerken, bij de zgn. Kruisgemeenten. Daar heeft ook Gispen belijdenis des geloofs afgelegd. Daar genoot hij van de prediking van Ds. Kloppenburg, een man uit het volk, die de weg naar de preekstoel had gevonden, toen hij reeds op jaren gekomen was.

Wel kwamen er tijden dat hij ook onder de "dierbaarste prediking" was als een "dode hond", en soms zonk hij in moedeloosheid weg. Maar dan werd hij weer opgebeurd, als hij zich het eigendom van Christus wist.

Eén begeerte had hij: hij wilde prediker worden. En zo schrijft hij in maart 1855, na lang met zichzelven te hebben overlegd, het volgende aan zijn predikant:

"Met deze voldoe ik aan de behoefte van mijn gemoed, die mij sedert lang heeft gedrukt, maar die ik uit vrees van mijzelven te bedriegen, nooit heb durven openbaren. Dan, zij wordt mij hoe langer hoe ondragelijker. De bezwaren die mij drukken zijn tweeërlei: Het ene is aangaande mijn genadestaat, en het andere aangaande mijn vurige begeerte, die ik, om niet te spreken van mijn prille jeugd, van af mijn 16e jaar in stilte gekoesterd heb: om mijn leven in dienst van God te mogen besteden, en in de bediening van het Evangelie Gods knecht te mogen zijn. Ziedaar Ds. deze twee zijn het, die mij dermate drukken, dat zo de Heere het niet verhoorde, ik meer dan eens tot treurigheid en kniezen, ja, tot wanhoop was verslagen. Doch omdat de Heere niet verandert, daarom ben ik niet verteerd. Hoewel ik het ene ogenblik uitroep: "Mijn hoop is vergaan van den Heere" zo is het op het andere ogenblik wel eens: "de verwachting der ellendigen zal toch niet in eeuwigheid verloren gaan". Ik verkeer tussen vrees en hoop. Meer dan eens heb ik gevraagd of de Heere het wilde wegnemen (de gedachte om prediker te worden). Ik word gepijnigd door redeneringen vóór en tégen. Die er vóór zijn zijn deze, dat, voorzover ik mij bewust ben, het bij mij voortvloeit uit een zuiver beginsel, zonder bijoogmerken, maar alleen de ere Gods en het heil van onsterfelijke zielen bedoelende, ja, uit liefde tot de miskende en verguisde waarheid. Die er tégen zijn, zijn deze, dat ik geen extra-ordinaire roeping heb, gelijk Mozes, Jesaja, Jeremia en anderen, ook dat ik aangaande mijn genadestaat in velerlei banden en vertwijfelingen verkeer, en derhalve onbekwaam ben om anderen te stichten.

". . . Ziedaar ds. hetgeen mij drukt . . . ik heb het U medegedeeld in afwachting, dat U mij nu als een vader, ja als een Herder onder doe grote Opperherder, getrouw zult behandelen, waarschuwen en in liefde terechtwijzen, zo ge het werk Gods er niet in ziet. Maar ziet ge het werk Gods erin, dan beveel ik mij aan in Uw voorbede, om de Here te vragen wat er van zij. Misschien wil God antwoord geven, daar hij nog nooit tot het huis van Jacob heeft gezegd: 'Zoek Mijn aangezicht tevergeefs'."

Om deze brief goed te verstaan moeten we bekend zijn met het feit, dat in die kringen veel meer dan tegenwoordig de 'tale Kanaans' werd gebezigd. Die taal was ontleend aan de Bijbel, aan de oude schrijvers.

* * *

Maar zijn wens werd vervuld. Hij moest op 20 maart 1855 een preek houden voor de kerkeraad over Matth. 5:4, en daarop besloot men hem voor te dragen aan de Classis om examen te doen naar Art. 8 der (oude) kerkenorde. In die dagen was de weg naar de kansel kort: nu, Gispen werd na één jaar predikant. Hij studeerde ijverig in de Bijbel, de Geloofsbelijdenis. Ook de "Kern der Christelijke leer" van Francken en het "Merch der Christelijke Godgeleerdheid", van Joh. à Marck. In later dagen zegt hij er van dat hij het nimmer heeft betreurd deze boeken goed in zich te hebben opgenomen, want zij bevatten inderdaad het 'Merg' der christelijke godsdienst.

En zo werd hij in 1855 predikant bij de kleine afgescheiden gemeente van De Lier in Zuid Holland. Hier begon Ds. W. H. Gispen zijn loopbaan als Dienaar des Woords, een loopbaan, die na ruim 50 jaar zou eindigen en waarin hij getrouw heeft gearbeid. Hij ontwikkelde zich tot een groot prediker, die vol van ernst, de weg der zaligheid predikte. Vol van ernst, ook vol van humor, want hij zag de dingen groot. Neen, hij heeft nooit Okke Jager's 'Humor in de Bijbel' gelezen, maar hij zag humor in het leven der mensen. Altijd heeft hij het betreurd dat hij niet zoals anderen gestudeerd had; hij, die meer studeerde dan sommige 'gestudeerde' dominees. Later zegt hij van zichzelf, dat hij zonder 'badmeester toch nog een behoorlijke zwemmer is geworden'.

Ik zei in het begin dat het leven van Ds. Gispen een wonder op zichzelf is. Graag zal ik je in een volgend schrijven iets meer over hem vertellen.

Je Vriend in Canada.

AANKONDIGING

In mei 1968 werd de "Department of Correctional Services Act" door het Provinciaal Bestuur van Ontario als ontwerp van wet voorgedragen aan het Wetgevend Lichaam; dit voorstel kreeg op 1 juli kracht van wet.

In overeenstemming met een in de meeste — zo niet alle — jurisdicties in de westelijke wereld gevolgde praktijk, wordt door deze wet de naam van het "Department of Reform Institutions" gewijzigd in: "DEPARTMENT OF CORRECTIONAL SERVICES".

Dezelfde wet geeft bovendien het Departement de nodige volmachten om het in staat te stellen de verantwoordelijkheid op zich te nemen, verbonden aan de nieuwe regeling, krachtens welke de kosten verbonden aan de rechtsbedeling worden geabsorbeerd door de Provincie Ontario, waardoor de betalers van gemeentelijke belastingen van deze lasten worden ontheven.

Hon. ALLAN GROSSMAN
Minister

LEO HACKL
Deputy Minister

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

uitgezonden in de 19 en 25 meterband (15.425 kC en 11.730 kC)

UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

25 aug: Remonstrantse kerkdienst in Vlaardingen
Voorganger: Ds. C. Beukman

8 sept.: Christelijke Gereformeerde kerkdienst in Hilversum
Voorganger: Ds. H. W. Eerland.

De Wereldomroep zal graag vernemen of deze kerkdiensten goed beluisterd kunnen worden en op prijs worden gesteld. Een programmaschema of een brochure over het installeren van een kortegolf-antenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door: RADIO NEDERLAND, THORNHILL, ONT.

LIGT HOLLAND NA AAN UW HART?

Air Canada en een reisbureau zouden er gezamelijk voor kunnen zorgen dat U er morgen bent.

Hetzij het een herinnering of een droom of een erfenis is, zou het niet heerlijk zijn om Holland te bezoeken? Om Uw geboorteplaats of Uw familie te bezoeken of zelfs een stad, die U alleen maar kent uit brieven, op te zoeken?

Air Canada kan U naar Parijs of London (Air Canada met BOAC) vliegen op elke dag van de week en vanuit deze voornaamste haven kunnen aansluitende luchtvaartlijnen U naar Uw uiteindelijke bestemming in Holland brengen. Informeer bij een reisbureau naar Air Canada's gemakkelijke "Vlieg Nu, Betaal Later" plan dat slechts 10% in contanten vraagt en het resterende betaalbaar tot op vier en twintig maanden. En lage 14-21 daagse Economie Toeristen Retours kunnen de reis (heen en terug) goedkoper maken dan ooit tevoren. Ontdek eveneens dat Air Canada meer vluchten naar meer plaatsen in Europa vanuit meer plaatsen in Canada heeft dan elke andere luchtvaartmaatschappij.

Waarom zou U dan dit jaar niet naar Holland gaan? Al is het maar om aan een droom of een roepstem gehoor te geven en de welkomsglimlachjes te zien.

Voorbeeld van een 14-21 daagse Economie Toeristen Retourbiljet (geldig gedurende het daarvoor aangewezen reisseizoen)

TORONTO - AMSTERDAM $381

AIR CANADA

Indien U in de komende tijd niet naar Europa kunt gaan, breng dan iemand uit Europa naar hier over met Air Canada's "Vooruitbetaalde Biljetten". Informeer bij een reisbureau.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

22. *The Liberals come to power*

After Belgium's secession, the Netherlands got its present borders. It was a country of 2½ million inhabitants, but subject to apathy, alcoholism, pauperism and backwardness. Yet the last years of William I's reign and the successful uprising of the Belgians had stirred people's feelings somewhat. Religiously they had been roused from their slumber by the spiritual storms that blew over Europe. That was when the rift came about between the strictly orthodox Calvinists and the more lenient Dutch Reformed Church. But the most important change was that the Dutch citizens-in-the-money, who had been powerless against the King's dictatorial activities in the political and economic fields, began to realize that democratizing the country's administration — and especially the king's power — was very timely. The leader of these citizens was an expert in constitutional law, Thorbecke, who suggested to the Lower House some drastic alterations to the constitution, the main point of which was the introduction of the ministers' responsibility to the two Houses of Parliament. The king, as the constant sovereign, was to keep away from government policies.

Thorbecke's draft was rejected; King William II was very cross, as he considered it a direct threat to his power. Though he was less interested in administrative affairs than his father, he refused to yield an inch of ground. To him a parliamentary-constitutional monarch was purely sham. But when, in 1848, revolutionary activities spread over the whole of Europe and downed the monarchs in France, Austria-Hungary, Germany and Italy, William II — in a state of alarm — made a complete swing-over in politics and, without as much as notifying or consulting his ministers, he invited the Lower House to appoint a commission for the modification of the constitution. Thorbecke headed this group, and within two weeks the draft was approved by both Houses and by the king himself. This turned the Netherlands into a parliamentary-constitutional monarchy, in which the ministers cannot rule the country without the support of the people's representation. Municipalities and provinces obtained a large measure of self-administration.

Each and every citizen got indefeasible basic rights, such as freedom of religion and of the press, the right of protection of person and possession, as well as the right to organize meetings and to set up political parties, to name just a few. This new constitution certainly didn't make the Netherlands a complete democracy yet. Franchise was restricted to those people who contributed sufficient direct taxes, and at that time, around 1850, there were not more than 70,000 of them. Considering there were by then 3 million inhabitants, this goes to prove the poverty of the rest of the people. Thorbecke's idea was to gradually expand franchise, but only if the population showed, through strong actions, that it was worthy of it. It would take another 30 years before such actions came about. For the time being poverty continued to exist.

Yet the parliamentary system was a blessing for the Netherland, as it brought forth the strength of the people, which Thorbecke had hoped for. King William II never realized the after effects of the new constitution, as he died one year later. But his son, William III did notice them. Though he tried a few times to oppose the will of the parliamentary majority, he failed, thereby harming the position of the Crown.

The parliamentary system demands the existence of political parties and, though it took fairly long, they came into being here. At first there were just political trends without any party platforms, members, leaders or disciplined activities. The main trend was that of the well-to-do citizens and the intellectuals . . . namely the liberals. They were utterly tolerant and championed gradual democratization, though they opposed any change in private possession and rejected state interference in economic life. Until 1870 their main opponents were the conservatives who objected to democratization and wanted to maintain the king's last privileges. The conservative leader was the Amsterdam banker F. van Hall who, in parliamentary history, earned himself the nickname of "clever boy". Under William II he managed to get rid of the enormous national debt at one stroke by buying at the exchange all the state debentures at their obviously very low rate. He borrowed the necessary capital for this by threatening the none too willing moneylenders with a capital levy of ½%, after which the loan was fully subscribed within a week.

Twenty years later he again displayed his smart brain, by solving the railway issue. Building railways in the Netherlands, despite its early start under King William I, had not been very successful. The liberal-minded majority of the Lower House was convinced that both building and running railways was purely a matter of private enterprise. True, the many rivers and canals in the country made it an expensive proposition, because so many bridges had to be built, but the liberals stuck to their guns. Then Van Hall submitted a brilliant proposal. He suggested railways built by the state, but run by private enterprise. In addition he suggested the building of 500 miles of track which would run through as many constituencies as possible. So the liberal members of parliament had the choice of sticking to their principle and denying their voters the much coveted railroad facility, or reckoning with that wish and then abandoning the principle. And that is how the Netherlands obtained an excellent railway network in just a few years' time.

Yet Van Hall couldn't prevent his conservative party from disappearing from the political arena. In the Netherlands this word "conservative" obtained the meaning of "reactionary". The Roman Catholic voters didn't have their own party yet; they usually voted liberal. There was, however, a strictly Calvinist party, namely that of the Anti-Revolutionaries. This party, which is still in existence today, is fundamentally opposed to the principles of the French Revolution, that is to the theory of a people's sovereignty. According to this party, whose followers belonged mainly to the lower classes of the population and who were, therefore, denied the franchise, the Netherlands thanked its existence to a Calvinist revolt against Catholic Spain. Consequently, in nature and in essence it was a state with a Calvinist mark, a fact which every Dutch government should take into account, so they argued. Moreover the party opposed state interference in the personal sectors of life, because it often prevented the individual (who had his personal responsibility towords God) from realizing that responsibility. And that was the situation in the Netherlands in the second half of the last century.

(Radio Nederland)

Did you see him at the beach?

MY TESTIMONY

by Rev. Ladin Popov

These articles have been reprinted from "Underground Evangelism". We gratefully acknowledge the permission to do so by the publishers of this magazine. Editor

"15 years as an Underground Pastor"

PART 6

Underground Ministry Leads to More Beatings

Having been forbidden to ever preach again, I knew I must choose between obedience to man, or obedience to God. I remembered the disciples who, when forbidden to preach His name, as I now was, told the rulers, *"ought we obey God rather than man, judge ye."*

Some sincerely felt they must obey the communists first and gave up their ministry quietly and took other work. I never had a doubt in my mind. The communists were in power, not by the voice of the people, but by the power of the gun. And they continue to rule in this manner.

I knew, obedience to God must come before obedience to man. Soon, I was leading meetings in homes filled with young people who had come to me after my release, saying, "Pastor, our churches are betrayed. We no longer hear the Gospel, but only propaganda. Our hearts are hungry. Can you not teach us and help us?"

Soon, I was having meetings in different homes almost every night, but still the young people came. Word spread by the "grapevine" that I was ministering again. I was astonished at how far the word spread. During the years of my imprisonment the flow of spiritual food had been shut off and behind this "dam" . . . a great hunger had backed up. Now, it was being released. Some young men even moved their jobs from distant towns and cities and took jobs in my city, only so they would be able to attend these meetings.

I myself had been "quarantined" as though I had some contagious disease. I suppose, looking at it from the communist point of view, I *did* have something contagious—something very dangerous in their view . . . but something very precious in my view—the Gospel of our Lord Jesus Christ.

Christian young men began to bring unsaved young people and the Lord wonderfully saved many of them after they heard the Word of God. God blessed and honored His word to such an extent, that soon we had grown from 80 to 200 young people . . . and had to be divided to meet elsewhere at a later hour the same evening, so as not to have too many gatherings at one place.

How God prospered His Word! Often, we would simply forget the time as I would sit through the night, answering Bible questions, teaching His Word and praying with the young people. It was common to find ourselves engrossed in God's Word—even though we had only one Bible for the whole group—that the sun would come up and some of the young men would have to go directly from the meeting to work.

From Hungry Souls to Soul-Winners

I well knew my precarious position, being quarantined in the city and forbidden to ever preach again. I knew very well I was on borrowed time and picked out several of the best young men and trained them as soul-winners. It was painfully very clear now that the churches were completely in the hands of the communists. Their appointed "pastors" were so fervent in enforcing communist laws against religion, that on four occasions the communists had to tell the "pastors" to "slow down" and not be so zealous. They were *overdoing* their job of slowly strangling Christianity.

For example, one evening a communist-appointed pastor was preaching and noticed in the back of the church, a woman holding a sleeping baby in her arms. He quickly remembered the communist law that no person under 19 years of age is permitted to hear the Word of God and be "contaminated" with it. So he stopped his sermon and shouted to the woman, ordering her to leave the church immediately. "How dare you bring anyone under 19 into this church! You know the law!" As though a sleeping babe in its mother's arms would "hear" the Gospel he preached and be "contaminated" by it!

This is only one tragic example of what happened to the churches when they fell under communist control—with communist registered pastors serving as the "eyes" and "ears" of the communists in the church.

Thus, all of these dedicated young men knew that if God's Word was to be spread, it would not be done by the official pastors—it would have to be done by laymen and Christians like them. How zealously they prepared for their role as soul-winners!

From all-night Bible sessions, many young soul-winners went out across the land and, for years, much of the soul-winning in our land was done by young men and women coming from these underground meetings.

The First Disaster

But the first disaster of my ministry as an underground pastor struck. Later, after having been arrested and beaten over 160 times, the treatment was "old stuff" and I knew the arrest-procedure even better than some of the young secret police themselves.

Later, it was to become all too common. But this first arrest was shocking and very unexpected. We had been having meetings every night, one after another. God's presence was so real and this particular evening I had never felt closer to God in prayer and Bible teaching.

We stopped early that evening because of having gone all night for so many days in a row. We finished at about 10 in the evening and the last person was gone by 10:45. Around 11 p.m. a loud knocking sounded at the door . . . stil unafraid, having a false sense of security. As I opened it, four secret policemen rushed in and fanned out into the other rooms. Then they came back to me and said, *"Ladin Popov, we know you have been conducting religious services. You have been warned not to do this. You will come with us and we will teach you something!"* Roughly, they grabbed my arms and led me out to the car, throwing me into the back seat. One of them sat on each side of me and we soon arrived at the office of the secret police.

They pushed me through the front office into a small back office. I started to sit down on a chair when a blow struck me across the face and sent me reeling across the floor. Then, they pulled me up and tied my hands behind the chair and began to beat me with their fists. They rained blows over all of my body and threw in several kicks with their heavy boots for good measure. After a long time —it seemed forever—one of them had worked so hard at beating me that he had become exhausted and had to sit down.

My face was puffed up and bleeding profusely. Raw skin showed where the blows hit. They dragged me down some stairs and threw me into a windowless cell deep in the basement—a solitary confinement dungeon, which was totally dark. As I lay there in that totally dark, isolation cell deep below the Secret Police office, I was alone with my thoughts and with God . . . for the first time since that loud knocking on the door. I moved and my body ached terribly where I had been beaten . . . and that was almost everywhere. I began to pray. It all seemed so familiar. I had only just been released after 5 years of this and now I was back again. I remembered their words. *"You were forbidden to preach or have religious services. We will teach you a lesson."*

I knew I could not give up my work for Christ. That would be worse than death itself. There was no question of stopping my preaching and teaching God's Word. It was my entire life.

There, in that totally dark cell, I knew I would not stop. And I knew they would not stop either. The rest was in God's hands.

(To be continued.)

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

INVITATION TO ALL WHO ARE INTERESTED TO JOIN

Position "C"

Black: 16 pieces

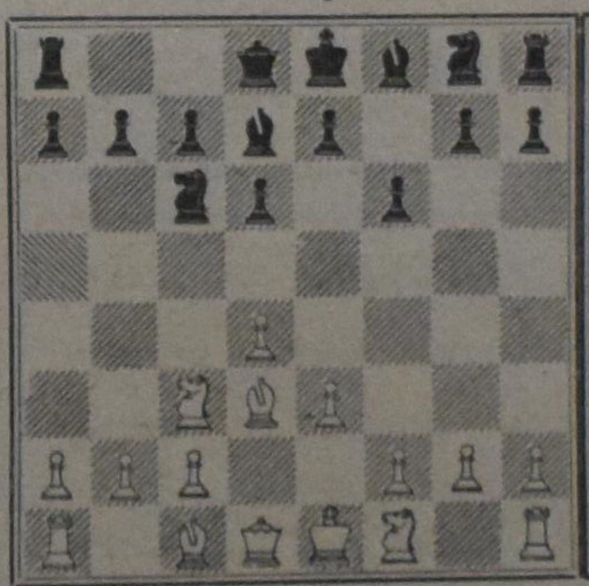

White: 16 pieces

White to play and mate in three moves. 6 points

Position "D"

Black: 8 pieces

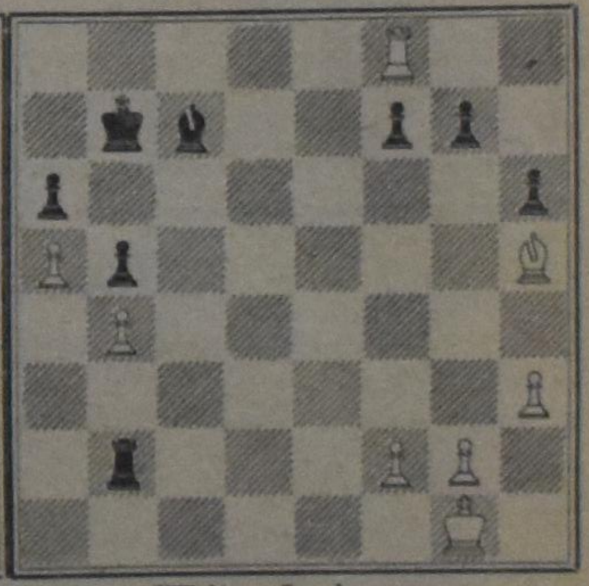

White: 8 pieces

White to play and mate in two moves. 4 points

NOTES

The two positions offered this week have nothing to do with regular problems as our weekly column offers them.

Our contestants should not send in solutions of C. and D. All readers who are interested in chess are invited and encouraged to try these positions. C is just a regular game. Suddenly white discovers a possibility to mate the black King. D is a kind of endgame. Black needs only one move to mate the white King.

High points will be given for correct solutions. Please, indicate whether you want to become a regular solver of our problems. In that case you would have 10 points already, when you start the climb. During the summer months solutions can be sent at any time. The official deadline is September 20; for those who live outside of Ontario, September 25.

BESPAAR op Uw reis naar **NEDERLAND**

Boek Uw Kerstreizen naar Nederland NU!

$255.00 RETOUR MONTREAL—AMSTERDAM

$301.00 RETOUR TORONTO—AMSTERDAM

Kinderen van 2—12 jaar halve prijs.
Plus $76.00 voor land arrangementen, o.a. voor 2 passagiers een auto voor 3 weken met 1500 km vrij en 20 nachten eenvoudig logies.

Groepsreizen:

23 Aug.-13 Sept.
30 „ -20 „
20 Sept.-11 Okt.

11 Okt.- 1 Nov.
1 Nov.- 22 „
22 „ -13 Dec.

12 Dec.- 2 Jan.
19 „ - 2 „
20 „ -10 „
21 „ - 4 „

VALENTINE TRAVEL SERVICE LTD.
Lucas Koops, Manager.
1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. Open maandag tot zaterdag 9-6 uur. Telefoon 485- 0336 (4 lijnen dag en nacht).

LONDON TRAVEL BUREAU
Herman Koops, Manager.
Postian Building,
395 Dundas Street,
London, Ont.
Tel. 433-9321.

65 Jaar Boddaert - Tehuizen

(Bij de herdenking van de 20ste sterfdag van Jonkvrouw Elisabeth Boddaert)

In het najaar van 1902 kreeg Amsterdam een nieuwe inwoonster wier activiteiten van grote invloed zouden blijken te zijn op vele jeugdige Amsterdammers én hun ouders. Jonkvrouw Elisabeth Boddaert was toen 36 jaar en ze kwam naar de hoofdstad met een vast doel voor ogen. Hoe ze dit doel zou verwezenlijken wist ze nog niet, maar ze was vast besloten iets te ondernemen waarmee ze bedreigde kinderen in de grote stad zou kunnen helpen en steunen.

Zèlf had zij een beschermde jeugd gehad op een kasteel in Zeeland met onderwijs van gouvernantes, later een kostschool in Zwitserland. Toen zij daarvandaan als "volleerd" thuiskwam, merkte ze al gauw dat ze eigenlijk niet veel waardevols geleerd had. Van haar ouders, die zij beiden kort na elkaar verloor toen zij 15 jaar oud was, had ze een grote sociale belangstelling geërfd en ze besloot zich te gaan bekwamen voor verpleegster. Na voltooide studie ging zij werken in grote hospitalen in het buitenland, veelal in de afdelingen waar gevangenen, soms ter dood veroordeelden, en prostituees werden verpleegd. Zij won het vertrouwen van velen die haar hun trieste levensverhalen vertelden en het viel haar op dat het steeds al in de jeugd was dat deze mensen gestruikeld waren. "Als we als kind maar wat meer liefde en steun hadden ondervonden, dan zou het zo ver niet met ons gekomen zijn," zo luidde ongeveer de klacht in allerlei talen.

Langzamerhand rijpte toen bij haar het plan om daar zèlf iets aan te doen, maar dan in haar eigen land voor haar eigen landgenoten. Zij ging daarom naar de hoofdstad, een stad die ze nauwelijks kende en waar ze zich dus eerst wat moest oriënteren. Maar, zoals het meestal gaat met mensen die ernstig zoeken met een duidelijk doel voor ogen, weldra vond ze twee dames die zich hier al verdienstelijk hadden gemaakt op sociaal terrein (verpleegstersopleiding, volksbadhuizen, huisverzorging enz.): Jeltje de Bosch Kemper en Hendrina H. Scholten-Commelin. Zij sprak met deze (oudere) dames die haar wat wegwijs maakten en haar ook wezen op de vele klachten over jeugdbaldadigheid die geregeld in de kranten verschenen.

Maar toen haar plan kwam was het helemaal alleen van haarzelf: "Ik sliep nachten niet en toen wist ik hoe het moest," vertelde ze later. Het plan was zó origineel, zo volkomen afwijkend van de bestaande opvoedingsmethoden, dat het op z'n minst revolutionair genoemd mocht worden. Tot nu toe had men kinderen, die hiervoor in aanmerking kwamen, uit hun milieu gehaald en geplaatst in een tehuis vèr weg buiten, in een "gezonde" omgeving waar ze strak werden gehouden en vèr van alle verleiding. Neen, zei freule Boddaert, je moet een kind zó opvoeden dat het sterk komt te staan in het milieu waarin hij of zij moet leven nu, en in de toekomst.

In een gewoon huis "in de rij" van een eenvoudige straat zou zij iedere dag tussen de middag en na schooltijd, en ook op vrije middagen, een aantal kinderen van de leerplichtige leeftijd ontvangen. De kinderen zouden er middag- en avondeten ontvangen en ze zouden er kunnen spelen, zingen en handenarbeid doen, maar ook zouden ze worden ingeschakeld voor huishoudelijke werkjes, koken, tafeldekken, afwassen en strijken. Om half acht 's avonds zouden ze dan weer naar eigen huis teruggaan en ook zondags zouden ze bij hun ouders zijn. Het aantal kinderen zou beperkt moeten zijn (ten hoogste 24) om ieder kind individueel te kunnen benaderen. Er zouden geen straffen worden gegeven, alleen zou ieder de gevolgen van zijn eigen daden moeten dragen en zo mogelijk herstellen wat verstoord werd. Een positieve opvoeding, die zo ongemerkt mogelijk zou moeten zijn, voortvloeiende uit de situaties die zich voordoen met eerbied voor de ander als levensopdracht.

Toen het plan zover klaar was legde freule Boddaert het voor aan professor Winkler, de bekend Utrechtse hoogleraar, die er wel mee kon instemmen, maar haar waarschuwde dat ze véél weerstand zou ondervinden. Maar hierdoor liet ze zich niet uit het veld slaan. Ze ging op zoek naar een huis, iedere dag opnieuw trok ze erop uit en zocht in volkrijke buurten naar bordjes "Te Huur". Die waren er toen wel, maar wanneer de huiseigenaren hoorden wat de freule voor plannen had, dan krabbelden ze terug. Ook in 1903 had de "moderne" jeugd niet zo'n goede reputatie. Eindelijk vond ze een eigenaar met zoveel sociaal gevoel dat hij wilde meewerken en toen kon het eerste Boddaert Tehuis worden ingericht. Alles héél eenvoudig, het moest er vooral niet mooier zijn dan de kinderen thuis gewend waren. Bij de schoolhoofden in de buurt ging de freule op bezoek en deze gaven haar adressen van kinderen, die naar hun mening gebaat zouden zijn met een tehuis voor overdag. Er werd gesproken met de ouders, die niet alleen hun toestemming maar ook hun medewerking moesen geven en zo gebeurde het dat op 11 maart 1903 het eerste tehuis voor schoolgaande kinderen in de Nicolaas Beetsstraat kon worden geopend.

Dit tehuis was dus helemaal alleen door Elisabeth Boddaert opgezet en tot stand gekomen met de volle inzet van haar gehele persoonlijkheid en gefinancierd uit haar eigen vermogen. Zij vertrouwde bij dit alles op haar intuïtie, die wel bijzonder sterk moet zijn geweest. Zij was in dit eerste huis de huisvrouw in de ruimste zin van het woord. Dus niet alleen opvoedster van de kinderen, maar ook huishoudster, leidster en docente van haar assistenten, administratrice en sociaal werkster. Dit laatste voor de ouders waarmee geregeld contact moest worden opgenomen. Op enige steun van buitenaf behoefde zij niet te rekenen: men vond haar op zijn zachtst gesproken excentriek en van die opvoedingsmethode van haar zou zeker niets terechtkomen. Maar hiervoor had prof. Winkler haar gewaarschuwd en ze ging dus rustig haar gang. Als leidraad koos ze de tekst: "Overwin het kwade door het goede" (Rom. XII:21).

Zij had geen pedagogie gestudeerd, ook geen psychologie of maatschappelijk werk, dat kon in die tijd nog niet. Maar dat wil nog niet zeggen dat zij zich hiervoor niet interesseerde. Ook moedigde zij haar assistenten aan om cursussen te volgen in allerlei vakken die belangrijk zijn bij het opvoeden van kinderen. Al héél gauw besefte zij dat ze het met haar intuïtie alléén niet altijd kon klaarspelen. Weldra ging ze in bepaalde moeilijke gevallen de raad inroepen van een psychiater. Deze kwam dan bijv. in stafbesprekingen, die freule Boddaert regelmatig hield met haar medewerksters. Hier werden de kinderen dan stuk voor stuk besproken, hun moeilijkheden, hun achtergrond, de gezinssituatie, enz. Gezamenlijk werd dan gezocht naar de wijze waarop men dit kind het beste zou kunnen helpen.

De voordeur was nooit op slot en wie dus weg wou kon de deur uitlopen. Aan de leiding van het tehuis was de taak een sfeer te scheppen waarin dit niet gebeurde.

Eéns kwam het toch zover: een nieuwe jongen stookte een groepje op om er van door te gaan. De assistente, die op dat ogenblik de leiding had, kreeg er de lucht van en ze liep naar boven waar freule Boddaert bezig was met administratie. "Wat moet ik doen?" vroeg ze, "ze willen weglopen."

"Stil laten gaan" was het antwoord, "de deur is hier toch nooit op slot?"

Het stelletje vertrok inderdaad, maar een kwartiertje later stond de belhamel zelf alweer op de stoep, de rest stond op de hoek van de straat in spanning te wachten. Of ze weer binnen mochten komen? "Maar ja natuurlijk, de deur is hier immers altijd open." Toen ze allemaal binnen waren, zei de freule: "nu hebben we met die kinderachtigheid zoveel tijd verloren dat we nu maar hard aan 't werk moeten om het weer in te halen." Dat was alles, verder werd er over het incident geen woord meer gerept.

Dit is typerend voor het gehele systeem: geen gezeur, een positieve benadering. Een huiselijk, gezellig milieu, netjes gedekte tafels met keurig breekbaar serviesgoed. Want hoe zou je netheid, zorgvuldigheid en voorzichtigheid kunnen leren op kale tafels met bukkelige blikken borden en geschonden emaille mokken? Als het maar even mogelijk was stond er ook een bloemetje op tafel. Merkwaardig zijn ook de drie vragen, die iedere dag aan de kinderen werden gesteld. Steeds dezelfde vragen:

"Heb je je tanden gepoetst vóór dat je naar bed ging?"

"Ben je gisteravond regelrecht naar huis gegaan?"

"Heb je je dag overdacht?"

Eén vraag op het gebied van de lichamelijke hygiëne (het tandenpoetsen was aan het begin van deze eeuw nog niet zo "in"), één op het gebied van de geestelijke gezondheid en de derde, een abstracte, op het gebied van het geweten.

De kinderen kenden de vragen uit het hoofd en beantwoordden ze beurt om beurt snel met een kort: ja, ja, nee of: nee, ja, nee. Dat was alles, er werd verder niet meer op ingegaan.

Maar . . . het experiment lukte. Iets waaraan iedereen, behalve de freule zèlf misschien, getwijfeld had. In 1906 kon een tweede tehuis worden geopend, in 1915 een derde, dat later wegens gebrek aan financiën weer moest worden gesloten. Want dit alles was nu natuurlijk niet meer door één persoon te financieren. De bijdragen van de ouders waren nooit toereikend en dus moest er wel subsidie komen om het werk in stand te houden en dat kostte héél wat moeite. Freule Boddaert ging dan ook meer bekendheid aan haar werk geven door het houden van voordrachten, door de pers te interesseren enz. Een journalist, die zich ietwat smalend over het werk van de "liefdadige freule" had uitgelaten, inviteerde ze om zelf te komen kijken wanneer hij maar wilde. Hij kwam en ze leidde hem niet rond, liet hem zelf kijken en oordelen en hij werd een groot vriend, die later menigmaal zijn lof over het werk in de krant tot uiting bracht.

Zij zelf haatte het woord "liefdadigheid": "er bestaat alleen maar rechtvaardigheid" placht zij te zeggen. Ieder kind moet de kans krijgen om op te groeien tot een evenwichtig mens met een positieve instelling ten opzichte van zijn werk en van het gehele leven.

Toen zij in 1948 op 82-jarige leeftijd stierf, werd haar werk als directrice voortgezet door freule Van Spengler, die 30 jaar lang als haar "rechterhand" had meegewerkt. Daarna kwam mejuffrouw Strootman, die ook al vele jaren aan het Boddaert tehuis was verbonden. Langzamerhand kwamen er wel wat veranderingen tot stand (je kunt in dit werk nooit stil blijven staan), maar de hoofdgedachte (het kind opvoeden terwijl het in eigen milieu blijft), die in 1903 zo uiterst modern was, blijkt nu nog steeds op te gaan.

Tekenend voor het systeem is ook de positieve wijze waarop de meeste kinderen reageren op een verblijf in huize "Boddaert". Zij zien dit niet als een straf, zoals dat gevoeld wordt bij plaatsing in een internaat, maar als een voorrecht. Het gebeurt dan ook meermalen dat een kind, dat ontslagen wordt omdat men meent dat het daar aan toe is, dit zèlf verschrikkelijk vindt. Die kinderen bedenken dan van allerlei om toch maar bijv. op vrije middagen te mogen komen. Ze zullen dan de leiding "helpen" en dat mag dan ook wel. Ook komt het voor dat een kind zelf met een "geval" komt aandragen: "Er is een jongetje bij ons in de straat en daar zou het zó goed voor zijn om hier te komen".

Maar dat is nu niet meer zo eenvoudig te verwezenlijken als in de eerste jaren. Nu komen de kinderen binnen op indicatie van een of andere instantie, zoals afdeling jeugdpsychiatrie van de GGD, medisch opvoedkundige bureaus, school-maatschappelijk werk enz. Alleen de psychiatrische dienst van de GGD kan verwijzen en de algemene bijstandswet voor bestrijding van de kosten bij plaatsing doen functioneren.

De mouwschorten, waarin freule Boddaert jongens zowel als meisjes kleedde naar de aard van de tijd, zoals dat ook in vele families gebruikelijk was, zijn verdwenen. Die schorten bedekten de meestal schamele kleding en maakten de kinderen uiterlijk hetzelfde. De rose kleur was gekozen in verband met de kleur van de opgaande zon. "Wij willen zijn als het zonlicht" was een spreuk aan de wand, soms uitgevoerd in kruissteekwerk, dat door jongens zowel als meisjes werd beoefend.

Gebleven is de dagindeling zoals die was in eerste opzet: het werken met de ouders, dat nog verder werd geïntensiveerd, het raadplegen van een psychiater en psycholoog, ook veelvuldiger dan vroeger, het ontbreken van straffen, de open deur(de "ongemerkte" manier van opvoeden.

Maar het is wel te begrijpen dat er achter dit alles een geweldig stuk observatie zit en een diepe indringing in het innerlijk leven van elk kind afzonderlijk. Dit is nu niet meer het werk van "natuurtalenten", zoals de oprichtster er een was, met een grote intuitie en verstrekkende visie. Door haar sterke persoonlijkheid kon zij met haar inzichten haar medewerksters inspireren en zo haar opvoedingsmethode doorvoeren. Nu zijn er niet alleen vrouwelijke krachten maar ook mannelijke opvoeders die allen een diploma kinderbescherming B of een daarmede gelijkstaande opleiding hebben.

Nieuw zijn ook de maatschappelijke werk(st)ers, die al een groot stuk werk doen vóór een kind in het Boddaert Tehuis kan worden geplaatst. Zij trachten door vele huisbezoeken een indruk te krijgen van de gezinssituatie. Daarna volgt dan een samenkomst met de psycholoog en de directeur. Is dit positief dan worden de ouders mèt het kind uitgenodigd om in het tehuis te komen kennismaken en tenslotte beslist de directeur of het kind kan worden geplaatst. Er zijn altijd meer aanvragen dan plaatsen, dus het is belangrijk kinderen te kiezen van wie positieve resultaten kunnen worden verwacht.

Het maatschappelijk werk begeleidt het gezin dan verder gedurende de tijd dat het kind het Boddaert Tehuis bezoekt (en dat duurt dikwijls jaren).

De directie is thans in handen van een jonge (gehuwde) directeur onder wiens leiding een nieuwe activiteit het licht zag: 't Schiphuys, een woonark liggende in de "Kattensloot" (Jacob Catskade), waarop 15 jongens in de leeftijdsgroep van 12 tot 15 jaar een extra milieu vinden, iedere dag tussen en na schooltijd. Ook hier worden twee maaltijden verstrekt, er wordt getimmerd en geschilderd (de jongens doen veel van het onderhoudswerk zelf), maar er kunnen ook plaatjes worden gedraaid. Er is een rustige plaats om huiswerk te maken, want dat komt natuurlijk bij dit vervolgonderwijs ook sterker naar voren.

Bij de opening van deze boot zei de directeur, de heer De Vries, o.a. het volgende: "Nu de leerplicht tot 15 jaar is opgetrokken, deed zich de behoefte gevoelen aan een tehuis voor jongens in de puberteit. Het samengaan van deze leeftijdsgroep met de jongeren in de tehuizen is niet zo gewenst. Zij verlangen een andere aanpak. Het is bekend dat kinderen van deze leeftijd zich willen losmaken van de ouders, maar eerst zal er daarom toch een band moeten zijn met de ouders. Het schip biedt hier mogelijkheden. Het werd weliswaar gekocht omdat er niet aan een huis was te komen, maar nu heeft het ook voordelen. Voor deze pubers is het veel aannemelijker om iedere dag naar hun eigen schip te gaan dan naar een tehuis. Een schip is iets anders, een plaats waar ze zich kunnen uitleven en de dagelijkse spanningen in de moderne lawaaiïge stad kunnen afreageren. De ouders, die dikwijls de puberteitsverschijnselen niet begrijpen, waardoor in de gezinnen spanningen ontstaan, die zij niet kunnen hanteren, krijgen hierbij dan ook hulp van de maatschappelijke werker."

Nieuw is ook het eigen kamp, dat deze zomer voor 't eerst zal kunnen worden gehouden. Men beschikte altijd wel over een aantal vakantie-adressen waar men Boddaert-kinderen wil ontvangen in de grote vakantie, maar nu komt dit kamp er dus bij. Allereerst wordt altijd het uitgaan met eigen ouders in hun vakantie gestimuleerd. Zo is er veel veranderd in de tehuizen voor schoolgaande kinderen, maar ook veel gebleven. Gebleven is ook de verjaardag, de herdenking van de 11de maart 1903 toen het eerste huis werd geopend, nu 65 jaar geleden.

Professor Koekebakker, de Leidse hoogleraar in de sociale psychologie, die in februari j.l. het Schiphuis officieel opende, sprak hierbij ook nog eens zijn bewondering uit voor de visie en de vooruitziende blik van freule Boddaert. Het is onbegrijpelijk dat het werk niet meer navolging heeft gehad, want het is nog alleen in Amsterdam. Een onlangs ingestelde commissie van deskundigen, die een onderzoek instelde naar de doelmatigheid van deze tehuizen, kwam tot de conclusie dat dit systeem nog springlevend is en dat er alleen al in Amsterdam bezuiden het IJ een plaatsingsmogelijkheid zou moeten zijn voor tenminste 105 kinderen.

Door de sociale bijstandswet is het verpleeggeld nu geen probleem meer. Het enige probleem is nu: waar halen wij het geld vandaan om nieuwe huizen-in-de-rij te kopen en in te richten? Deze vraag kwam van de voorzitter van het bestuur, drs. J. H. W. Bückmann.

Wellicht was het initiatief van Elisabeth Boddaert zodanig haar tijd vooruit, dat het niet mogelijk was om zonder haar inspirerende leiding een tehuis op te zetten ergens anders in Nederland of in het buitenland. Maar nu, zou men zeggen, is de tijd er rijp voor. Zou er nu geen geld te vinden zijn voor een paar eenvoudige huizen? Het gaat om de jonge generatie èn om de geordende maatschappij. Voorkomen is beter dan genezen en op de duur is het zeker ook minder kostbaar.

M. J. Biemand-Kam

(Uit: "Ons Amsterdam")

THIRD REVISED PRINTING

BY GRACE THROUGH FAITH

A Synopsis of Reformed Doctrine

by Dr. Remkes Kooistra

CONTENTS: Life is Religion — God's General Revelation — God's Special Revelation — Scripture and Confession — The Knowledge of God — Our God is Triune — God's Names — This God is our God — God and World — God and His World — God's Decree and Providence — Man in and after Paradise — Sin and its Results — The Covenant of Grace — Our Saviour and Lord — Salvation Obtained — Salvation Received — Elect in Christ — The Church — The Means of Grace — Baptism — The Lord's Supper — The Last Things.

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.

P.O. BOX 312, STATION B HAMILTON, ONT. CANADA

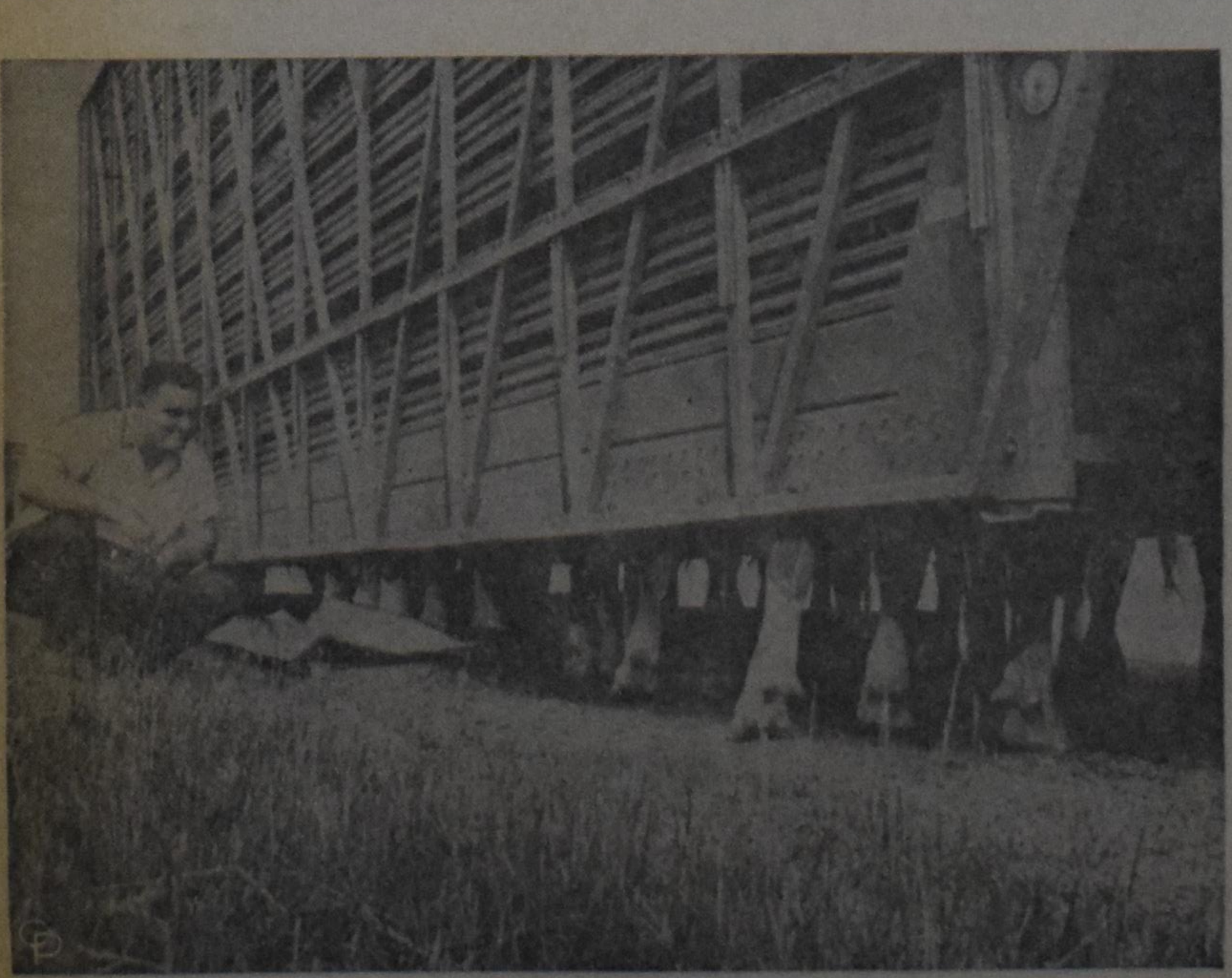

BOTTOM DROPPED OUT OF THE CATTLE MARKET—Driver Robert Terrill studies the situation after the floor section of his cattle-loaded truck dropped out when he hit a bump on Highway 190 near Painesville, Ohio. Twelve cattle suffered minor bruises.

Focus on Youth

(Continued from page 4)

expense of the material welfare of others, and c) to toil because one *has* to work.

Now we must also consider the work of the true Christian. The man, who has a new heart and has been saved by Jesus Christ through the work of the Holy Spirit, has the desire in himself to serve God in all his life. The meaning of his salvation does not only show itself in his church life and family life, but also in his career, his daily work. He takes first of all the vertical relationship into acount. God, the heavenly Father, is his Work-giver. The grace of God extends beyond the forgiveness of sins; it includes eternal life, the signs of which are operating in his whole life. The salvation in Christ claims the heart, mind and body of man.) man's career or profession is a part of his thankful service to the Lord.

Thus work or a trade has a sacred aspect. As Christians we are to regard work as a vocation, a service dedicated to God. God Himself is working and sets the pattern for man, His imagebearer, in the work of creation and providence. Jesus too was called to work as the Son of man, fulfilling the demands of the Father, "My Father works always, and I too must work . . . . I tell you the truth, the Son does nothing on His own, He does only what He sees His Father doing. What the Father does, the Son also does." (John 5: 17, 19.) He fulfilled His work in the world for the salvation of men and prayed to His Father: "I showed your glory on earth; I finished the work you gave me to do." (John 17:4.)

In this testimony of the Lord we see that His only aim was to glorify God. In our redemption we are being restored as His imagebearers in true knowledge, righteousness and holiness and as Paul says: "God is our maker, and in our union with Christ He has created us for a life of good works, which He has already prepared for us to do." (Eph. 2:10.) God's Word was also given in order that "the man who serves God may be fully qualified and equipped to do every kind of good work." (II Tim. 3:17.)

The Christian then takes into account the vertical as well as the horizontal aspect of a vocation. By the grace of God work is to be done for the glory of God, the coming of His kingdom, the welfare of his neighbor and the maintenance of his life. Even though the aspects of the divine curse in the field of work and work itself, the Christian can have real pleasure in his work and find fulfillment in it.

Yet we are to look out for dangers which tend to spoil the true meaning of work in the life of the Christian.

One danger is the separation of work and worship or rest. The fourth commandment indicates the wonderful harmony God has laid between the Lord's Day and the rest of the week. The Sunday is given to man in order that his attitude toward his work may remain one of thankfulness and contentment. God in Christ Jesus has given us true rest for body and soul. The day of rest is a day of spiritual nourishment and physical relaxing. So what we confess on Sunday will be practised during the week. All of life is a service for the living God. The days of the week are then also a period of 'resting', as the Heidelberg Catechism states, "that all the days of my life I rest from my evil works, let the Lord work in me by His Holy Spirit . . . ." (L.D. 38.)

Another danger that threatens our Christian commitment in our profession is the mistaken notion about 'full-time kingdom work'. Some of us are inclined to believe that only ministers, missionaries, Bible teachers and the like are engaged in full-time kingdom work. Yet every Christian in whatever profession he serves is, or should be, a full-time kingdom worker. There are many different kinds of work — spiritual, intelectual, physical, in each of which the Lord calls us to serve Him full-time. The Bible nowhere discriminates against people who have socially a less significant profession than others. When a man uses his talents and develops them to the utmost in the service of Christ, his work is pleasant in the eyes of God, whether he be a prime minister or a garbage collector, a minister of the gospel or a Sunday School teacher, a housemother or a maid.

A third danger in our vocation is that we become slaves rather than masters of our profession. In our daily endeavors we have a tendency to become so wrapped up, that we are spiritually unfit to perform service for our Lord. We become then so worried about a wage, so anxious about our material welfare, so perplexed as to what might happen tomororw, that the pleasure, blessing and meaning of our vocation get lost. Jesus warns against this stifling spirit of enslavement, saying: "So do not start worrying: Where will my food come from? or my drink? or my clothes? (These are the things the heathen are always after.) Your Father in heaven knows that you need all these things. Instead, give first place to His kingdom and to what He requires, and He will provide you with all these other things." (Matt. 6:32-33.)

In the light of the foregoing we may yet consider the following practical suggestions.

1. There is a great variety of trades or vocations to choose from. Although any honest profession is commendable in the sight of God, I would still impress upon your mind the great demand for ministers of the Gospel (in particular, missionaries) and Christian teachers. The Bible says in connection with the fields which are white unto harvest, that the laborers are few. Furthermore, even if the Christian schools were well-supplied with qualified teachers — which is not the case —, great is the need for teachers with a firm Christian commitment to serve in the schools of our land, which by and large have become secular. Our Christian community could also provide for more Christian doctors, lawyers, nurses and so on, which professions have a great part to play in society. Of course, we can't all become these, nor need we, for the Lord wants to employ each of us with whatever talents He entrusted us in His kingdom and plan.

2. In choosing a trade we are called to avoid those professions which we know would endanger our spiritual life as well as that of others. This limitation does not necessarily apply to all vocations which require Sunday labor. Even professional nursing or professions in other areas of public service might be harmful for some, but not for others. Special reference is made here to those professions which in our society require a compromise of one's faith commitments to man's demands.

3. We should not hesitate to seek vocational guidance. The choice of a vocation is for the Christian a matter of prayer. We believe that the Lord guides us by His Word and Spirit in our deliberations, and we depend on Him in determining with which profession we can best serve our Lord and Saviour. Our parents too may have sound advice since they have known us from childhood on in our likes and dislikes. The teacher in the elementary and highschool level has a great task in evaluating the ability and talents of the student and in suggesting a course he should follow.

Indeed, there may be disappointments in connection with our desired vocation. Many may never reach the goal they have set for themselves because of unforeseen circumstances, such as family problems, political upheavals, economic depression, involvement in a war and intelectual limitations. But surely God does not measure our vocation by social success or prestige. A job at the assembly line, or being a janitor can be as honorable as any other.

4. We are called to struggle against the spirit of pessimism and despair so prevalent in our day and age, and prevent ourselves from becoming idle because the Lord may soon return anyway. Our Savior has told us to be watchful of the signs of the times and take them into account, but at the same time, to be active. All our activity including our daily work should be done in such a manner that His kingdom may come and His will be done. Peter states it clearly with reference to the Lord's coming:

"Since all these things will be destroyed in this way (heaven and earth) what kind of people should you be? Your lives should be completely dedicated to God, as you wait for the day of the Lord, and do your best to make it come soon . . . . (II Peter 3:11, 12.)

Whatever your vocation may be, "so then, . . . stand firm and steady. Keep busy always in your work for the Lord, since you know what you do in the Lord's service is never wasted." (I Cor. 15:58.)

Be mindful of this beatitude: Happy is the man whose labour is blessed by God.

J.Z.

(*All quotations from the New Testament are from* Good News for Modern Man.)

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

STAMPS FOR LITERATURE A REMINDER!

Don't throw your stamps away! Send them to Mr. Vila:

Stamps for literature,
Box 6094,
Grand Rapids, Mich., 49506,
U.S.A.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, GNT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL—
AMSTERDAM
$335.—

met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

H. KREEFT, C.A.

Chartered
Accountant

•

968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
337-8559

THE WORLD AROUND US

FRANCE - EXIT POMPIDOU

PART 2

It seems a strange reward for six years of faithful service, but then, who can understand De Gaulle? Once the flurry of the election had died down and De Gaulle knew he was very firm in the saddle, he asked for the resignation of Georges Pompidou as Premier of France and replaced him with Maurice Couve de Murville who has been France's foreign minister for the past ten years. Pompidou has been a popular figure in France the last few years and has worked hard to realize the policies De Gaulle wanted to see implemented. But the latest of De Gaulle's ideas could find no favour with Pompidou and he was asked to leave; they clashed over the question of "participation", which De Gaulle envisions as a new way of life for Frenchmen that would allow workers to share in both the managerial decisions and profits at their plants. Pompidou, a former director-general of Rothschild's Bank, has said he is favourable to workers being given more information about their companies and sharing in the profit, but he is opposed to their direct participation in management. "Unhappily these dangerous ideas have too many defenders — generous but blind men," Pompidou said.

The man who has replaced him is not a politician, even though in the last election Couve de Murville won a seat in a safe Gaullist riding. This suave, slim, softspoken technician, for nearly 40 years a model civil servant and adviser to politicians, became foreign minister in the tumultuous year 1958, when De Gaulle first came to power, and he has remained in that position until elevated to the Premiership last month. Couve de Murville — known simply as Couve in government and diplomatic circles — has often been considered to be the unquestioning executor of De Gaulle's policies, but close aids deny this vigorously. They claim that in the regular Friday night meetings with De Gaulle at the Elysee Palace, the minister did as much talking as listening. Nevertheless, if there were ever any differences between the foreign minister and his chief they never got beyond the elegant salons of the palace or the gold and white corridors of the foreign ministry on the Quai D'Orsay. On the first of June of this year, Couve was named minister of economic and financial affairs and the general feeling was that he would remain in that post to shore up the franc in the wake of the riots and strikes and to alleviate France's foreign trade which has received a severe setback from those hectic days in May. Couve would have been especially well suited for that position because his training and his first ten years in government service before the war were in the financial field. As premier, Couve's main attention must go to France's vast domestic problems brought to the foreground by the upheavals in May.

On the surface the election victory for De Gaulle looks impressive, and the president has announced that he considers the returns a massive mandate for his reforms. The Gaullist party won 294 seats in the 487 seat Assembly and thus became the first party in almost one hundred years to win an outright majority in that chamber. The major leftist rivals, the Communists and the Federation of the Democratic Socialist Left, lost more than half of the seats they had and ended up with a combined total of only 90 votes. The Communists dropped from 73 to 34 seats, and the centrists from 42 to 27. (The centrists will have to lure deputies from other parties to bring their number to 30 because by law it is necessary to have a minimum of 30 to form a separate parliamentary delegation.) The Gaullist leaning Giscardists, however, increased their following by 21 seats for a total of 64. De Gaulle thus has at least 358 deputies who will vote for his proposals and with this comforting majority he can pass almost any legistlation he desires. Many of the Gaullist deputees were exuberantly happy with their victory and did not mind showing it. What they conveniently overlooked, however, was the popular vote. The Gaullists received 6,762,170 votes versus 6,116,890 for the combined leftist opposition, a winning margin of only 645,280 out of the almost 13 million votes cast.

It thus becomes obvious that there are still a great many people in France who have not jumped on De Gaulle's bandwagon. The reforms that the general has in mind (students will get a voice in the administration of the universities, the power of the president of the French Senate to act as interim President of France will be taken away — so De Gaulle can stage-manage his own succession, and the participation of the workers in their place of employment) will have to be successful or new unrest will disrupt France. And it is unlikely that the leftists will wait very long for the promised reforms.

Judging by the appearance of the new cabinet there will be few changes in France's foreign policy. The new Foreign Minister Michel Debré is every bit as chauvinistic as Couve de Murville and the chance that Britain may enter the Common Market appears to be as slim as ever. Nor does it look as if the plea from the Common Market President Jean Rey to abandon the right to veto major proposals and to give the Market's supranational agencies more power to regulate trade will be heeded. In fact, Common Market Vice President declared: "The Gaullist victory means an important delay in the political progress of Europe".

In all likelihood De Gaulle will be forced to curtail expenditures on his beloved force de frappe since France will not be able to afford it. But as the recent French atomic test in the Pacific Ocean indicates, De Gaulle is not considering easing up on armament unless he absolutely has to. While the U.S. and the U.S.S.R. are talking about curtailing atomic weapons and their delivery systems, France is determined to become a full-grown nuclear power with all the sophisticated weaponry that the two super nations possess. But it is going to be much more difficult now. The wage increases that were granted in the wake of the strike have made French goods more expensive; the loss of trade during the strikes and riots has cut deeply in France's financial reserve and De Gaulle was forced to withdraw a large sum from the monetary fund to keep the franc from devaluating. In any event, the Western nations can be assured that France will lack the economic strength to speculate against the dollar and the pound for some time to come. De Gaulle will be forced to spend much more time on domestic problems now, so he may be too busy to comment on other people's affairs. It may not do much for De Gaulle's ego, but at least it will give the rest of the world a breather.

J. J. Bout.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Rebuke
6. Group of students
11. Courtyard
12. American poet
13. Singing voice
14. Hark!
15. Against
16. Receipts
17. Greek letter
18. Fuss
19. Moral
22. Before
25. To be sparing
26. Perfect
28. Unhappy
29. Diamond divisions
31. Contend
32. Tantalum: sym.
33. Mass book
37. Stitchbird
39. Prisoner
40. Projectile
42. Setting
43. Indian tent
44. Cut wood
45. Endeavor

DOWN
1. Resort
2. City in India
3. Man's name
4. Simba
5. Perform
6. Hoop skirt
7. Car[illegible]
8. High: Latin
9. Search for
10. Since: Scot.
14. Girl's name
17. Botch
18. Put in motion
20. Concealed
21. At home
22. Even: poet.
23. Scott Joplin, for one
[illegible] heroine
27. Music note
30. African river
33. Fail to hit
34. Peruvian Indian
35. Merganser
36. Rational
37. Old World goat
38. Comedian
41. Wager
43. "—— deum"

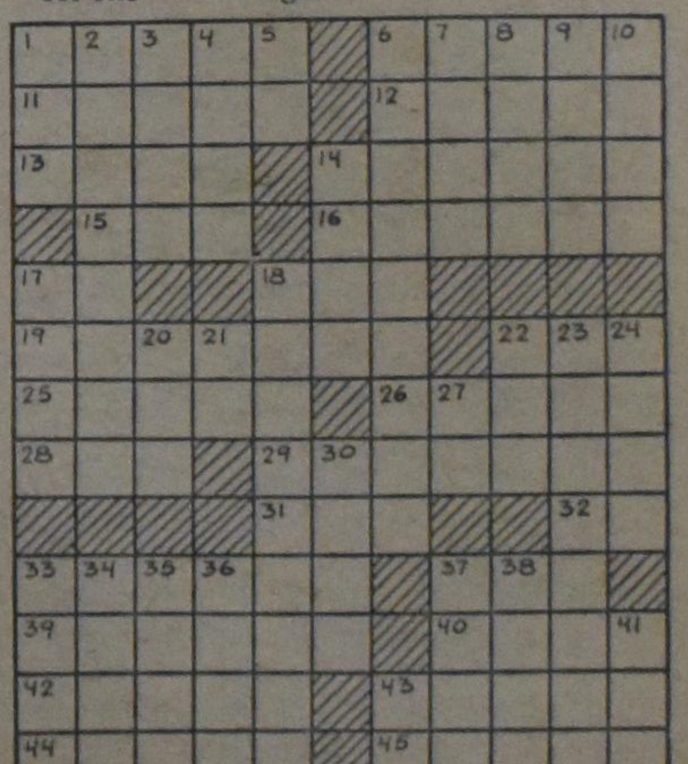

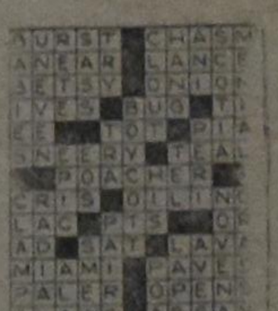

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

The Lord has again blessed our marriage with the birth of a second child, a son

GARY ALLEN

A brother for Rhonda Lea.

Jerry and Tena Groen.

August 6th, 1968.

84 West 33rd St.,
Hamilton, Ont.

Mr. & Mrs. Joe DeVries announce the engagement of their daughter

CORRINE
to
Mr. HERMAN HUMMEL

July 26, 1968.

R.R. # 2, Shallow Lake.
R.R. # 1, Clinton, Ont.

Mr. and Mrs. Klaas Knoops are happy to announce the marriage of their daughter

ELLEN
to
Mr. HENDRIK ZWART

son of Mr. and Mrs. D. Zwart, Wassenaar, The Netherlands, the Lord willing on August the 17th, 1968 at 3 p.m. o'clock. Second Christian Reformed Church, 265 Albion Road, Rexdale, Ontario.

Reverend J. J. Byker officiating.

Reception 4-5.30 in the Church Hall.

Future address: William Street, Niagara on the Lake, Ontario.

Mr. & Mrs. Ralph Numan of Dundas, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

IDA
to
Mr. BERT PIEL

son of Mr. & Mrs. Eizo Piel of Waterdown, Ont., on Friday, August 23, 1968 at 7:30 p.m. Dundas Christian Reformed Church.

Rev. J. Nutma officiating.

Future address:
Box 133, Waterdown, Ontario.

We thank our God Who has led us on His hand for 35 years in marriage.

We will remember this the 30th of August, 1968 with our children and grandchildren.

1010 - 15 St. S.W.
Calgary 4, Alberta.

H. W. VAN BRUMMELEN
N. VAN BRUMMELEN, nee RIJKSEN

Seattle, U.S.A.:
Louise H. van den Brink.
Mat. van den Brink.
Lloyd Martin.

Woodbridge, Ont.:
Harro W. van Brummelen.
Wilma van Brummelen.
Glen Robert.
Timothy Michael.

Calgary, Alta.:
Annemieke van Brummelen.

The Lord took unto Himself our dear daughter and sister

LINDA,

8 years of age.

"Safe in the arms of Jesus."

July 15, 1968.

John and Aleida Voortman, nee Simmelink.
Trudy, Jocelyn, Wilma, Ron.

R.R. 2, Ancaster, Ont.

May 18, 1968 - July 24, 1968

Suddenly the Lord took unto Himself our dear little daughter and sister

WILMA JOANNE KAPTEYN,

at the age of 2 months and 5 days.

"The Lord has given and the Lord has taken, blessed be the name of the Lord."

Peter and Hester Kapteyn, nee Bezemer.
Paul William.

58 Warwick Road,
Stoney Creek, Ont.

Wanted: A responsible

YOUNG LADY

to help in Christian family with 3 young children. Residing in Smithville area. Live in. Please write to # 2079, % Calvinist-Contact, PO Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Needed urgently:

A GIRL

to help in a Christian family. Two small boys, in Jordan Station, Ont. Please write or phone G. J. Hofland, R.R. # 1, Jordan Station, Ont., phone 562-5520.

For the aggressive businessman, light work, 9 to 6 hrs., variety store in small busy town, $13,000 stock, also Simpson Sears order office, Colonial Bus ticket office. Price of $38,000 includes building. Terms.

IRVING H. MILLER LTD.,
Realtor

Apply Charles Heuvel, Rep., R.R. #2, Brinston, Ontario.

For sale:

CHICKEN BROILER FARM

with 29,000 quota. Asking price $70,000 with $15,000 down. Letters under No. 2076, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

10 ACRES

8 Mijl vanaf Hamilton. Huis van alle gemakken voorzien. 7 jaar oud. 5 slaapkamers, 2 moderne barns. Ruimte voor 700 varkens.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

---

105 ACRES
CLOSE TO BRANTFORD

One of the best farms in this area. Situated on Hwy. 53.

All workable high productive sand and gravel loam.

L-shape barn, pole barn, implements sheds, 3 silos (one 24 x 70 with comp. feeding system).

2 Houses, one 2-storey red brick, 4 bedrooms and the other one 4 rooms modern frame house, presently rented.

Asking price $79,900.00.

Make your appointment now and judge for yourself. One chance in a lifetime.

10 Acres
ON LYNDEN ROAD

Immaculate brick rancher with approx. 1250 square ft. of gracious living area. The kitchen is a delight to behold. About 15' x 30, with a generous supply of beautiful cupboard. Livingroom, 4-piece bath and 3 extra large bedrooms. Home is only 4 years old. Located in one of the most sought after areas in Brantford. Asking price $29,500. Try your offer today.

JOHN KUIPERS
REALTOR
351 West St.,
BRANTFORD, ONT.
Phone 752-1682 or 752-3307

Lovely Family Home

located within walking distance from church and school.

This home features a spacious living and dining room, a kitchen with lots of cupboards and 3 large bedrooms.

Asking price $23,900, interest rate on the mortgage only 6¼%

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

HENRY DEN BOK
Office: 637-3883 Huis: 634- 9483
Vertegenwoordiger voor

KRONAS
REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

From Hither and Yon

The National Council of Churches

College president laments NCC role without God: If the free society of America falls, the National Council of Churches will be the institution most responsible, is the view of Dr. Robert E. Kofahl, president of Highland College in Pasadena. Writing in the nearby Montrose *Sunday Ledger* newspaper, Mr. Kofahl reported in detail the Feb. 20-22 meetings of the General Board of the NCC in San Diego which was attended by delegates from 34 churches claiming 44 million members. "To the informed observer the design became evident as the agenda unfolded," the writer stated, that "it was a design for socialist world revolution financed with American wealth. Programs, campaigns, symposia, conferences—anti-poverty, literacy, hunger, art and architecture, civil rights, legislation, cloture in the U.S. Senate, U.S. diplomatic policy, military policy, economic policy—nothing seemed outside the responsibility and competence of the council," Dr. Kofahl wrote, "But could this be the church of Jesus Christ? Is this its task?" The General Board, he reported, after some mild controversy received the report from the U.S. Conference on Church and Society. "This report calls for de-escalation of U.S. military action in Vietnam, U.N. membership for Red China, U.S. recognition of Red China, a guaranteed annual income for all people, economic boycott against South Africa, sanctions against Rhodesia, and many other radical proposals." The educator said much more transpired the first day of the National Council's meeting than can be covered in a brief report. "There was, however, no emphasis upon the Bible as the Word of God or upon the need of every person to repent and receive Jesus Christ as Saviour and Lord," he said. "The atmosphere was definitely one of class warfare," according to Dr. Kofahl. "This reporter believes that the National Council of Churches will be the institution most responsible if our blessed America falls before the pagan Communist hordes or crumbles from internal moral and spiritual degeneration."

(From The Wesleyan Methodist)

DANI
Real Estate Limited
432 Dundas Street
WOODSTOCK, ONTARIO

Looking for a Farm?

We have them all ,big or small. Oxford County's best farmland.

2 Poultry farms with good income.

100 Acre farm with or without stock and implements. 10,000 will handle. 8 miles from Woodstock.

200 Acre farm, very good.

300 Acre farm, asking price, $95,000.

225 Acre farm with or without stock and implements.

1,000 Acre, good buildings, fully equipped.

Many more to choose from.

For further information, please contact

ALBERT VANDERKOOI
at 537-6601
or residence 423-6443
or
JACOB FEENSTRA
at 537-6601
or residence 539-9200

TEACHERS WANTED

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

British Columbia.

The Duncan Christian School Society needs a fully qualified

LADY TEACHER

for grade 3 and part of grade 2. Please send applications to Mr. J. Kroek, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

TWO TEACHERS

to fill positions in grade 1 and grade 2. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

Due to unforeseen circumstances the

Hamilton District Christian High School

is in need of a

Science Teacher

for the coming school year. Our enlarged school building has a fully equipped science room. Please send applications with all details concerning education and experience to the principal, Mr. P. J. Kroschell, 28 Athens St., Hamilton, Ont. Phone 389-3411.

FEMALE WORKERS WANTED

in Egg Grading Station.

CALL:

TURKSTRA'S EGGS LTD.
615 KING ST. WEST, HAMILTON, ONT.
JA 2-7900

We require

TWO YOUNG MEN FOR GREENHOUSE WORK

starting immediately.

Experience is preferred but not essential. Apply

CREEKSIDE GARDENS LTD. (M. Koole),
Jordan Station, Ont., phone 562-4126.

HORSE LAUGH is on the horse this time who has just been persuaded to swallow her pill by the soft feminine touch of Dr. Margery O'Brien. Two lady veterinarians, Dr. O'Brien and Dr. Dale Adourian graduated from Guelph's Ontario Veterinary College last year and set up practice together. Most of their work involves household pets, but they work with farm animals too.

REILLY BITTERLY ATTACKED

Ontario Legislative Assembly hears stirring plea for Freedom of Association

Resolution —

That, in the opinion of this House, legislation should be enacted providing that no collective agreement shall contain a provision requiring as a condition of employment membership in or financial support of a specified trade union, or granting a preference of employment to members of a specified trade union or to such persons as a specified trade union may approve.

Amid hoots and jeers of NDPers, Conservative Chief Government Whip Leonard M. Reilly, on July 18, charged in the Ontario Legislature that the secular trade union movement is dominated by "ruthless bosses who have no regard for the working man's welfare." In a two-hour speech, Mr. Reilly claimed that union bosses "interfere with the constitutional rights" of the workers because most unions contribute funds to the New Democratic Party without the workers' consent.

"Despite public announcements that they are dedicated to the cause of freedom of association, labour officials daily trample human freedom underfoot; their blows against liberty are even organized under the banner of liberty. They abuse their freedom of association by denying that same freedom to others. I believe that compulsory unionism is a form of discrimination," declared the Whip. He briefly related cases in which men who worked in plants with closed-shop contracts were fired because they would not join certain trade unions. "Are we going to deprive the worker of his inalienable right — his God-given right of employment?" he asked.

Mr. Reilly warned against slipping into the dictatorship of the majority. "The minority is always outnumbered. The assumption underlying the view of majority rights espoused by the proponents of compulsory unionism is that truth and right are determined by the largest numbers. It should be realized," said Reilly, "that in a true democracy the majority's civil rights and liberties are no greater than those of the minority. Both groups should enjoy equality before the law. This question of equality is a vital one. It lies at the core of justice and liberty. And so to allow the majority to trample underfoot the constitutional rights by denying to the minority its freedom of expression, is to destroy the free way of life."

Mr. Reilly quoted a statement made by NDPer Gisborn which appeared in *The Hamilton Spectator* of June 7. "Union security is the lifeblood of the union movement. If we change this, we return to the law of the jungle."

Against such opponent did the Government Whip courageously speak out! Reilly found it strange and revealing for an NDPer to admit that unionism would die unless workers were compelled to join unions. Is the NDP perhaps unable to finance its election campaigns without the unions' services and monies extracted through the compulsory check-off? It was this question that crept into the minds of the listeners.

Mr. Reilly quoted Dr. P. G. Schrotenboer when he spoke to the CJL Foundation's Annual Meeting: "There is freedom and justice for all in labour in principle, if not in practice; provided one has the freedom of conscience to join the union which has the exclusive bargaining rights at the shop where he works. He is not free to work there unless he joins the union and pays the union dues. He is free to join and work, or not to join and leave."

"In other words," asserted Reilly, "one is free to join or not to join." Conversely, "one is free to work or to starve." Reilly cited the case of four Toronto men. Michael Scanlon, William McPhee, William Thomas and Leslie Robinson led break-away from the United Brotherhood of Carpenters and Joiners of America. They failed, and were sentenced by the Brotherhood to banishment from union office for life, fined them $1,500 each, and banned them from attending union meetings for 10 years. "This scandalous conduct . . . is happening today at a time when we are supposed to be coming of age. Worse yet, this persecution takes place right under the eyes of Government officials who are called to administer justice and who are obliged to protect every citizen and who shout from the roof tops about the equality of opportunity. It must be very obvious to the Government and to society that there is a radical difference in the labour situation today. Many changes have taken place over the past twenty-five years. The worker is now at the mercy of the officials of the trade unions.

Cliff Pilkey, New Democrat Member for Oshawa, and labour critic for his party, said that the Member for Eglinton was obviously out to ruin the labour movement in Ontario.

After the dinner hour, Mr. Pilkey delivered some observations about Mr. Reilly's earlier remarks — "a speech emanating from the dark ages," according to him. Mr. Pilkey neatly side-stepped the basic thrust of Mr. Reilly's resolution proposing that the Government enact legislation outlawing compulsory union membership and dues check-off. Instead, he sought to outline what the Union had actually done for the worker. "I think that within the framework of the present trade union movement, in this province, we have made some progress."

"If we had adopted the resolution that the Member from Eglinton put to the House, I would say that . . . you would tear out the very fibres that built the trade union movement. As a matter of fact, you would tear its very guts out of the trade union in this province." NDP's labour mouthpiece failed in refuting Reilly's claims that the labour movement was nothing more than a modern form of slavery.

Mr. Pilkey concluded his remarks, punctuated by outbursts from the PC and Liberal benches, with these words: "There is considerable democracy inside of the trade union movement; the members have their rights and they have their constitutions that they abide by, but if we get these right to work laws and the elimination of union security then there is just going to be a black day for many workers in this province."

Leonard M. Reilly, M.P.P.

It might just be that the "black day" will turn out to be "liberation day" for thousands of Canadian workers who now suffer under the iron yoke of union tyranny. This, however, will partly depend on you, the reader.

Please write all the *provincial* politicians you know telling them that you share Mr. Reilly's objections to compulsory unionism and kindly request them to back Mr. Reilly in his efforts to restore the workers' freedom of association. In this concrete way, you will do the cause of justice and liberty a real service.

—Ellen Knoops,
CJL FOUNDATION

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op aan de Administratie van

CALVINIST-CONTACT

PETER DE HAAN & SON

Better CAR SALES, REPAIRS and SERVICE

Two Class A Licensed Mechanics at your service.

FINA STATION

1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij de Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

DATUM CENTRALE

Aug. 5-17 and 19-31	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
August 23-26	Alberta Student Conference, sponsored by the A.A.C.S., Calgary, Alta.
August 16-Sept. 2	Canadian National Exhibition, Toronto
August 30	B.C. Student Conference, sponsored by the A.A.C.S., Calgary, Alta.
August 17-Sept. 2	Pacific National Exhibition, Vancouver
September 2	A.A.C.S., at Cultus Lake, B.C.
September 2	Labour Day
September 7	Youth Evangelism Workshop and Conference at Grace, Scarborough, 1580 McGowan Rd., just N. of No. 401, next to Channel 9 T.V., Agincourt, Ont.
September 28	All-Ontario CLAC Rally, which will be held in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp. Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl. Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.